

Udskriftsdato: tirsdag den 9. juni 2026

KEN nr 9473 af 20/05/2025 (Gældende)

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2024-11274

Ministerium: Justitsministeriet

Journalnummer: 2024-11274

Pressenævnets kendelse i sag nr. 2024-11274

FinansWatch får ikke kritik for omtale af erhvervsmand

I artikler bragt i august 2024 omtalte FinansWatch en persons erhvervsaktiviteter og rolle i forbindelse med en række selskabers konkurser, herunder en tidligere straffedom mod personen for økonomisk kriminalitet. Den omtalte person klagede til Pressenævnet blandt andet over, at artiklerne indeholdt ukorrekte og skadelige oplysninger, og at FinansWatch havde omtalt den tidligere straffedom. Nævnet fandt ikke grundlag for at udtale kritik. Nævnet lagde blandt andet vægt på, at oplysningerne havde dækning i de faktiske forhold, og at omtalen af den tidligere dom havde en sådan relevant sammenhæng med artiklernes omtale af personens aktuelle erhvervsaktiviteter.

[Klager] har klaget til Pressenævnet over artiklerne *”Pantebrevshandler lånte millioner til firma styret af svindeldømt forretningsmand”* og *”Pantebrevsselskab udbetalte firmalån til stråmandsdirektørs privatkonto”*, som blev bragt af FinansWatch henholdsvis den 29. august 2024 og den 30. august 2024 på finanswatch.dk, idet han mener, at god presseskik er tilsidesat.

[Klager] har navnlig klaget over, at artiklerne indeholder ukorrekte og skadelige oplysninger, som ikke er efterprøvet tilstrækkeligt.

1 Sagsfremstilling

De påklagede artikler

FinansWatch bragte den 29. august 2024 artiklen *”Pantebrevshandler lånte millioner til firma styret af svindeldømt forretningsmand”* på finanswatch.dk. Artiklen har følgende underrubrik:

”[Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma, som svindeldømt forretningsmand stod bag. Pantebrevsselskab afviser at have kendt til stråmandskonstruktion.”

Af artiklen fremgik følgende:

”En virksomhed styret af forretningen [Klagers tidligere navn] blev finansieret af pantebrevshandleren [Finansieringsselskabet], selvom erhvervsmanden var frakendt retten til at drive virksomhed som følge af en fængselsdom for svindel.

Det kan FinansWatch og EjendomsWatch nu fortælle i samarbejde med Jyllands-Posten.

[Finansieringsselskabet], der selv er finansieret af [Banken], har således udstedt pantebreve for knap 7 mio. kr. i en nordsjællandsk ejendom tilhørende [Selskabet], der gik konkurs i 2022 med en tocifret milliongæld. Ejendommen har også været bopæl for [Klager] og hans hustru [Ægtefællen].

Som beskrevet i EjendomsWatch var [Klager] dog ikke selv registeret som ejer og direktør i [Selskabet]. Det var derimod [Klagers] hustru, [Ægtefællen], som ifølge kurator havde overladt driften af virksomheden til sin mand i perioden 2019 til 2021.

Der var ifølge kurator således tale om en stråmandskonstruktion, og Retten i Helsingør nåede frem til samme konklusion, da den i april 2024 pålagde [Ægtefællen] tre års konkurskarantæne som følge af ”groft uforsvarlig forretningsførelse”.

Afgørelsen, som [Ægtefællen] har kæret til landsretten, betyder, at hun i den periode ikke må drive virksomhed.

Hos [Finansieringsselskabet] afviser adm. direktør og ejer [Direktøren], at hun vidste, at det i virkeligheden var [Klager], der kontrollerede det selskab, hun finansierede.

”Vi har ikke i forbindelse med etablering af de pågældende lån haft opfattelse af, at der skulle være tale om en stråmandskonstruktion. Vi har haft både møder og dialog med selskabets ejer og registrerede direktør,” skriver [Direktøren] i et mailsvar.

[Klager] blev i 2017 frataget retten til at deltage i ledelsen af virksomheder med begrænset hæftelse, som for eksempel aktie- og anpartsselskaber. Frakendelsen fik han i forbindelse med en fængselsdom for svindel.

[Klager] giver udtryk for, at rettighedsfrakendelsen fra 2017 siden skulle være blevet ophævet, dog uden at oplyse, hvornår dette skulle være sket. Redaktionen har forsøgt at efterprøve denne påstand og bedt [Klager] om at fremlægge dokumentation for dette, hvilket han dog ikke har gjort.

Retsdokumenter, som redaktionen har fået aktindsigt i, viser, at han i forbindelse med en konkurskarantænesag fra 2023 – som blev ophævet – havde fået afslag på at generhverve rettighederne.

Underpant til [Banken]

Som FinansWatch og EjendomsWatch har beskrevet i serien ”Bankens hemmelige niche”, har [Banken] opbygget en milliardforretning på finansiering af pantebrevsselskaber. Det vil sige private selskaber, der udlåner penge mod sikkerhed i form af pant i låntagers ejendom.

Blandt [Banken]s største kunder i dette segment er det [Bynavn]-baserede [Finansieringsselskabet], der gennem datterselskabet [Datterselskabet] har lånt mere end 400 mio. kr. af banken.

Til sikkerhed for bankgælden har [Banken] fået underpant i selskabets ca. 600 mio. kr. store pantebrevsbeholdning, som blandt andet omfatter pantebrevene i [Selskabet]s ejendom i Nordsjælland, hvor [Klager] og [Ægtefællen] som nævnt også har haft privat adresse.

Det fremgår af tinglysningen, at [Selskabet] købte ejendommen i april 2021 for 4,1 mio. kr., og at der samme måned blev udstedt to pantebreve i ejendommen på henholdsvis 4,2 mio. kr. og 1 mio. kr. fra [Finansieringsselskabet]. I de efterfølgende måneder blev der udstedt yderligere to pantebreve i ejendommen: Ét på 1 mio. kr. i juni 2021 og ét på 750.000 kr. i november 2021.

I alle tilfælde har [Klager] kautioneret personligt for lånene, fremgår det af pantebrevene.

[Direktøren] fra [Finansieringsselskabet] fastholder, at hun ikke var bekendt med, at der var tale om en stråmandskonstruktion i [Selskabet], men hun bekræfter, at hun kendte til [Klager]s involvering som kautionist.

”Vi modtager ofte supplerende kautioner fra ægtefælle eller samlever, når vi yder lån. Det er ikke specielt i denne sag,” skriver [Direktøren] i et mailsvar.

Lån er indfriet

[Selskabet] gik konkurs i august 2022, efter at Erhvervsstyrelsen havde sendt selskabet til tvangsopløsning året forinden. Årsagen var, at det ikke kunne dokumenteres, at selskabet var lovligt stiftet, fremgår det af Erhvervsstyrelsens afgørelse fra december 2021.

[Ægtefællen] oplyser, at hun forsøger at få tvangsopløsningen omgjort i en sag mod Erhvervsstyrelsen, der angiveligt stadig verserer.

Kurator [Kurator] fra [Advokatfirmaet] indstillede efterfølgende [Klager] og [Ægtefællen] til konkurskarakterantæne med påstand om ”groft uforsvarlig forretningsførelse” i [Selskabet].

Under konkursbehandlingen har kurator solgt selskabets ejendom, og i den forbindelse er pantebrevene fra [Finansieringsselskabet] blevet indfriet. Det bekræfter [Direktøren].

”Ejendommen er solgt i 2022 i en fri handel med fuld dækning til vores pant,” skriver hun i et mailsvar.

Hos [Finansieringsselskabet]s egen långiver, [Banken], bekræfter markedschef [Markedschefen], at pantebrevene har været underpantsat til banken, men han afviser, at banken har været mere involveret.

”Vi kan oplyse, at vi ikke har været kontoførende pengeinstitut i forbindelse med etablering og afregning af de pågældende pantebreve,” udtaler han i et skriftligt svar og afviser at kommentere sagen yderligere.

Redaktionen har været i kontakt med [Klager] og [Ægtefællen], der i det hele erklærer sig uenige i fremstillingen af sagen, herunder at [Ægtefællen] har været indsat som stråmandsdirektør for [Klager] i [Selskabet].

De har ikke ønsket at udtale sig til artiklen på nuværende tidspunkt. ”

FinansWatch bragte den 30. august 2024 artiklen *”Pantebrevsselskab udbetalte firmalån til stråmandsdirektørs privatkonto”* på finanswatch.dk. Artiklen har følgende underrubrik:

”Ifølge direktøren er låneprovenu gået til finansiering af selskabets drift, hvilket dog er blevet afvist af retten. ”Ulovlige kapitalejerlån” mener kurator. ”

Af artiklen fremgår følgende:

”Pantebrevshandleren [Finansieringsselskabet] udbetalte pengene til den forkerte konto, da selskabet i 2021 lånte et millionbeløb til tagdækningsvirksomheden [Selskabet], der efterfølgende er gået konkurs.

Det kan EjendomsWatch og FinansWatch nu fortælle i serien ”Bankens hemmelige niche”.

Da [Finansieringsselskabet] udbetalte lånet, gik pengene således ikke ind på [Selskabet]s erhvervskonto. I stedet blev pengene udbetalt til en personlig konto tilhørende selskabets direktør og ejer, [Ægtefællen]. Det fremgår af en redegørelse fra kurator i [Selskabet], der gik konkurs i sensommeren 2022.

”Låneprovenuene fra de af selskabet optagne lån blev udbetalt direkte til [Ægtefællen]s private bankkonto,” skriver kurator [Kurator] fra [Advokatfirmaet], også kendt som [Advokatfirmaet].

Som tidligere beskrevet i EjendomsWatch var [Ægtefællen] desuden ikke den reelle direktør i tækkevirksomheden, idet hun i perioden 2019 til 2021 ifølge både kurator og Retten i Helsingør blot har ageret stråmand for sin ægtefælle, den svindeldømte forretningsmand og tidligere ejendomsinvestor [Klager].

[Finansieringsselskabet]s udbetaling til [Ægtefællen] er åbenlyst problematisk, vurderer [Professor B], der er professor i selskabs- og kapitalmarkedsret på Københavns Universitet.

”Efter kurators oplysninger tyder det på, at noget er helt galt i den konkrete sag. For hvis man indgår en låneaftale med et selskab, så er det selvfølgelig selskabets konto, man skal sætte pengene ind på,” siger [Professor B], der vurderer, at udbetalingen derfor kan være ulovlig.

”Det følger af, at et selskab ifølge juraen - ligesom en fysisk person - er det, man kalder en juridisk person med egen økonomi adskilt fra alle andre, også ejerne,” siger [Professor B].

Og det er ikke uvæsentligt, om lån, som et selskab optager, udbetales til selskabets konto eller til en selskabsdeltagers private konto. Det har blandt andet betydning for, hvem långivere, investorer, skattemyndigheder og andre kreditorer har penge til gode hos. Dertil kommer, at det skal underrettes til Hvidvasksekretariatet, hvis penge trækkes ulovligt ud af en virksomhed. Penge, der tilhører et selskab, skal derfor blive i selskabet.

Selv mener [Direktøren], adm. direktør og ejer i [Finansieringsselskabet], ikke, at pantebrevsselskabet har gjort noget galt.

”Pengene er udbetalt til den konto, som selskabets tegningsberettigede har oplyst,” skriver [Direktøren] i et mailsvar.

[Ægtefællen] har ikke ønsket at udtale sig til artiklen på nuværende tidspunkt.

Pantebreve for millioner

[Klager] blev ved Østre Landsret i 2017 idømt tre år og seks måneders

fængsel for bedrageri, underslæb og skyldnersvig for knap 20 mio. kr. Han blev i samme ombæring frakendt retten til at deltage i ledelsen af virksomheder med begrænset hæftelse, som for eksempel aktie- og anpartsselskaber.

Efter at have afsonet sin fængselsstraf genoptog [Klager] dog, som nævnt, iværksætteriet, men denne gang i konens navn. Hans hustru [Ægtefællen] blev således formelt indsat som direktør i tækkerfirmaet [Selskabet] i december 2019.

Men der var tale om stråmandskonstruktion, konkluderede Retten i Helsingør i april i år, da den idømte hende tre års konkurskarantæne for blandt andet at have overladt driften af selskabet til [Klager]; en afgørelse, som [Ægtefællen] har kæret.

[Selskabet] købte i april 2021 en ejendom i Nordsjælland til 4,1 mio. kr., og i de efterfølgende måneder optog selskabet pantebrevslån for i alt knap 7 mio. kr. hos [Finansieringsselskabet], hvoraf en del altså blev udbetalt direkte til [Ægtefællen].

”Pengene er brugt til renovering af [Selskabet]s ejendom, som jeg har besigtiget flere gange i forbindelse med renoveringen,” skriver pantebrevsselskabets adm. direktør, [Direktøren], i et mailsvar.

Pantebrevene var placeret i [Finansieringsselskabet]s datterselskab [Datterselskabet], der har lån for mere end 400 mio. kr. i [Banken]. Til sikkerhed for det samlede engagement har banken underpant i selskabets ca. 600 mio. kr. store pantebrevsportefølje.

Banken fik også tinglyst underpant i ejendommen i Nordsjælland, bekræfter markedschef [Markedschefen] fra [Banken].

”Det er korrekt, at de pågældende pantebreve efterfølgende har været underpantsat til banken. Vi kan øvrigt henvise til tingbogen hvor det fremgår, at de pågældende ejendomme er solgt i frie handler i 2022 med fuld dækning til panthaver,” skriver han i et mailsvar.

Havde ingen bankkonto

[Selskabet] blev sendt til tvangsopløsning i december 2021, da Erhvervsstyrelsen ikke kunne finde dokumentation for, at selskabskapitalen havde været til stede på stiftelsestidspunktet. [Ægtefællen] oplyser, at hun forsøger at få tvangsopløsningen omgjort i en sag mod Erhvervsstyrelsen, der angiveligt stadig verserer.

I august 2022 gik [Selskabet] konkurs med gæld for over 12 mio. kr.

Konkursboet kunne i den forbindelse konstatere, at [Selskabet] helt frem til Erhvervsstyrelsens indgriben ikke havde haft egen bankkonto. I stedet havde tækkerfirmaet brugt en konto tilknyttet et andet selskab, hvor [Klager] ifølge kurator har ageret ”partner”, fremgår det af kurators redegørelse fra december 2022.

Kurator har desuden konstateret, at låneprovenu fra pantebreve, der blev udstedt i [Selskabet]s ejendom, slet ikke er udbetalt til selskabet, idet selskabet altså slet ikke havde en bankkonto.

I stedet har [Finansieringsselskabet] udbetalt låneprovenu for samlet 2,75 mio. kr. til en konto tilhørende selskabets registrerede direktør og ejer, [Ægtefællen]. Ifølge kurator udgør dette ”ulovlige kapitalejerlån”, der skal tilbagebetales til selskabet.

”[Selskabet] stod anført som debitor i henhold til de nævnte låneaftaler, ligesom der ved de optagne lån blev stillet sikkerhed i [Selskabet]s faste ejendom. Konkursboet har som følge heraf rettet et krav mod [Ægtefællen],” skriver kurator i sin redegørelse fra december 2022.

[Ægtefællen] afviser overfor redaktionen, at der skulle være tale om ulovlige kapitalejerlån, men hun ønsker ikke at udtale sig til artiklen på nuværende tidspunkt.

Er gået personlig konkurs

Konkursboet indgav i november 2022 en konkursbegæring mod [Ægtefællen] personligt på baggrund af krav om tilbagebetaling af i alt 3,9 mio. kr.

Kravet var – foruden tilbagebetaling af lånene fra [Finansieringsselskabet] – også opgjort af en række fakturerede betalinger, som ligeledes var tilgået [Ægtefællen], selvom de ifølge kurator burde være blevet indbetalt til [Selskabet], fremgår det af konkursbegæringen mod [Ægtefællen], som redaktionen har fået aktindsigt i.

[Ægtefællen] argumenterede over for retten for, at pengene var gået til at finansiere selskabets drift, herunder til renovering af selskabets ejendom, og at der derfor ikke var noget udestående. Det blev dog afvist af skifteretten, der derfor erklærede hende personlig konkurs.

”Da [Ægtefællen] ikke var i stand til at fremlægge fakturaer eller lignende, som dokumenterede, hvilke beløb der var anvendt til istandsættelsen, fandt skifteretten ikke, at [Ægtefællen] havde løftet bevisbyrden for, at konkursfordringen var indfriet,” fremgår det af kendelsen fra Retten i Helsingørs fra februar 2023, hvor [Ægtefællen] blev taget under personlig konkursbehandling.

[Ægtefællen] kærede efterfølgende skifterettens afgørelse til Østre Landsret, der stadfæstede konkursdekretet i marts 2023. Redaktionen har korresponderet over mail med [Ægtefællen], der fastholder, at pengene er blevet brugt på selskabets drift, men hun ønsker ikke at udtale sig.

Det gør til gengæld långiveren, [Direktøren] fra [Finansieringsselskabet], der fastholder, at lånet er brugt til at finansiere renoveringen af [Selskabet]s ejendom.

”Vores lån er anvendt til renovering af selskabets ejendom, og vi har løbende ført tilsyn og besigtiget den pantsatte ejendom for at sikre, at arbejdet på ejendommen er udført,” skriver [Direktøren] i et mailsvar.

Kan være kriminelt

Uanset, hvad pengene bruges til, og hvem der kontrollerer selskabet, bør låneprovenu dog altid udbetales til selskabets konto, når lån er optaget af selskabet, lyder det fra juraprofessor [Professor B].

Han peger på tre generelle mulige forklaringer på, at et lån kan ende med at blive udbetalt til den forkerte konto alligevel.

”Det kan være en fejltagelse, hvor den, der udbetaler lånet, har klovket i det og er kommet til at sende pengene den forkerte vej. Det har jeg dog svært ved at tro, da en långiver er forpligtet til at overføre lånet til den rigtige juridiske person og normalt er professionel nok til at gøre det rigtigt,” siger [Professor B].

Han tilføjer, at der i mere alvorlige tilfælde kan være tale om, at en låntager snyder långiver ved at opgive en forkert konto, og som den sidste mulighed, at en låntager og en långiver bevidst lader pengene gå ind på den forkerte konto.

”Hvis man har vidst, hvad man gjorde, kan det være kriminelt,” siger [Professor B].

[Direktøren] afviser, at [Finansieringsselskabet] har handlet forkert i forbindelse med udbetaling af lånet. ”Ejendommen er for øvrigt solgt, og vi er fuldt indfriet,” skriver [Direktøren] i et mailsvar.

Det er konkursboet efter [Selskabet], der har solgt ejendommen og i den forbindelse indfriet panthaverne.

[Klager] og [Ægtefællen] erklærer sig i det hele uenige i fremstillingen af sagen, men de ønsker ikke at udtale sig til artiklen på nuværende tidspunkt. ”

Efter offentliggørelsen

FinansWatch rettede den 2. september 2024 [Klager]s tidligere navn ”[Klagers tidligere navn]” i artiklen ”*Pantebrevshandler lånte millioner til firma styret af svindeldømt forretningsmand*”.

FinansWatch indsatte endvidere følgende opdatering øverst ved artiklens brødtekst fremhævet med kursiv:

”[Klager]s navn er rettet i artiklen, så hans tidligere mellemnavn [Mellemlnavnet] ikke længere fremgår. ”

[Klager]s klage er modtaget i Pressenævnet den 31. august 2024.

2 Parternes synspunkter

2.1 [Klager]s synspunkter

[Klager] har i klagen til Pressenævnet anført blandt andet:

”Indklagede har den 29. august 2024, klokken 12.00 udgivet en artikel med følgende overskrift:

“Pantebrevshandler lånte millioner til firma styret af svindeldømt forretningsmand [Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma, som svindeldømt forretningsmand stod bag. Pantebrevsselskab afviser at have kendt til stråmandskonstruktion. ”

Artiklen er vedlagt som **bilag 1** og linkes tillige herunder:

[Link A]

Ad påstand om stråmandskonstruktion

Indklagede omtaler i overskriften, et firma der påstås at have været “styret af svindeldømt forretningsmand”. Indklagede henviser til klager som “svindeldømt forretningsmand”.

Indklagede skriver videre i artiklens brødtekst:

“Det [Bynavn]-baserede [Finansieringsselskabet] lånte penge til et selskab ledet af en stråmandsdirektør. ”

“En virksomhed styret af forretningsmanden [Klagers tidligere navn] blev finansieret af pantebrevshandleren [Finansieringsselskabet], selvom erhvervsmanden var frakendt retten til at drive virksomhed som følge af en fængselsdom for svindel. ” (min indtegning)

Indklagede fremkommer i artiklens overskrift såvel som brødtekst med en påstand om, at klager - der omtales som en “svindeldømt forretningsmand” - skulle have styret en virksomhed i en stråmandskonstruktion.

Denne påstand er ikke bevist, endsige sandsynliggjort.

Klager er hverken dømt, sigtet eller sagsøgt i et forhold som det omtalte, og der er ingen anden dokumentation for, at klager skulle have “ledet” eller “styret” det omhandlede selskab, som var låntager.

Indklagedes fremførte giver udtryk for en faktisk oplysning, der er bevist, og det er ikke i tilstrækkelig grad gjort klart, at der ikke er tale om faktiske oplysninger, men alene vurderinger og udokumenterede påstande fra indklagede.

Det gøres gældende, at overskriften og brødteksten, som indsat ovenfor, er ukorrekt, misvisende og fremstår som en faktisk oplysning, der er bevist, til trods for at der alene er tale om indklagedes egen holdning og udtalelse.

Det gøres gældende, at både overskriften og brødteksten er skadelig for klager, krænkende eller agtelsesforringende.

Det gøres gældende, at indklagede i forhold til overskriftens formulering, har overskredet rammerne for mediets redigeringsret.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt information. Så langt det er muligt, skal det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte.

Oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes. Det skal gøres klart, hvad der er faktiske oplysninger, og hvad der er kommentarer eller vurderinger.

Indklagede støtter formodentlig sin påstand på det forhold, at tredjemand, der er direktøren i låntager-selskabet, er blevet pålagt konkurskarantæne - en kendelse der dog er kæret til Østre Landsret og som derfor endnu ikke er endelig. Det bemærkes, at kendelsen vedrørende direktøren - som er kæret til Landsretten - er uvedkommende for klager.

Klager gør gældende, at en kendelse hvor tredjemand er blevet dømt for et forhold, ikke kan danne grundlag for en antagelse om, at hvad der fremgår af en retsbog for så vidt tredjemand, kan gøres gældende over for klager, der er tredjemand for så vidt den omhandlede sag, da klager ikke er part i sagen og således ikke har haft lejlighed til at føre proces i sagen. Klager kan af samme grund ikke dømmes i et forhold, som klager ikke er part i. En påstand som klager gør gældende skal være begrundet i faktiske forhold, herunder at klager skulle være dømt i forholdet.

Det gøres gældende, at indklagede ikke har overholdt retningslinjerne for god presseskik, idet indklagede ingen dokumentation har for, at klager skulle have gjort sig skyldig i de påstande, der beskrives, herunder at klager skulle have *“ledet”* eller *“styret”* det omhandlede selskab, som var låntager.

Det gøres gældende, at artiklen indeholder ukorrekte og udokumenterede oplysninger om klagers rolle i virksomheden.

I to øvrige afsnit fremfører indklagede, at påstanden er udtryk for en kildes/kurators vurdering:

“Som beskrevet i EjendomsWatch var [Klager] dog ikke selv registreret som ejer og direktør i [Selskabet]. Det var derimod [Klager]s hustru, [Ægtefællen], som ifølge kurator havde overladt driften af virksomheden til sin mand i perioden 2019 til 2021.

Der var ifølge kurator således tale om en stråmandskonstruktion, og Retten i Helsingør nåede frem til samme konklusion, da den i april 2024 pålagde [Ægtefællen] tre års konkurskarantæne som følge af ”groft uforsvarlig forretningsførelse”. (Min indtegnning)

Indklagede fremfører alene i to afsnit i brødteksten, at der er tale om en kildes/kurators vurdering, hvorimod der er tre afsnit som anført ovenfor, herunder særligt overskriften, som ikke i tilstrækkelig grad udtrykker, at der er tale om kommentarer eller vurderinger.

Det gøres gældende, at det ikke i tilstrækkelig grad er gjort klart, hvad der er faktiske oplysninger, og hvad der er kommentarer eller vurderinger igennem artiklen.

De i artiklen fremsatte – udokumenterede – påstande om klagers ledelse af selskabet og antydningerne af en form for svindel, kan således ikke dokumenteres og er åbenlyst grundløse. Dermed er den præmis, der er bærende for store dele af artiklen, ikke eksisterende.

Omtale af tidligere straffedom

Indklagede beskriver i sin artikel en tidligere straffedom. Dette fremgår af såvel overskriften, hvor klager omtales som *“svindeldømt forretningsmand”* og af brødteksten, hvor følgende fremgår:

“[Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma, som svindeldømt forretningsmand stod bag. Pantebrevsselskab afviser at have kendt til stråmandskonstruktion.”

“[Klager] blev i 2017 frakendt retten til at deltage i ledelsen af virksomheder med begrænset hæftelse, som for eksempel aktie- og anpartsselskaber. Frakendelsen fik han i forbindelse med en fængselsdom for svindel.”

Som ovenfor anført lægger indklagede udokumenteret til grund, at selskabet skulle være styret af klager, i en stråmandskonstruktion. Jeg henviser i det hele til det ovenfor anførte.

Indklagede benytter ganske tydeligt sin udokumenterede påstand til at kæde sagen sammen med en tidligere straffedom, vedrørende klager.

Omtalen af en tidligere straffedom som klager har været involveret i, findes at være i strid med retningslinjerne for god presseskik, da en mod en person tidligere rejst straffesag som regel ikke bør omtales medmindre berettigede hensyn varetages. Indklagede har ingen dokumentation for, at klager skulle have gjort sig skyldig i de forhold der beskrives og bør således ikke omtale en tidligere dom, der vedrører forhold tilbage fra 2009-2011 og pådømt i 2017 og som er uvedkommende for disse påståede udokumenterede forhold, der alene er udtryk for en kildes vurderinger og udtalelser og ikke begrundet i faktiske oplysninger. Klager gør gældende, at klager ikke er dømt, tiltalt eller sagsøger i et forhold som indklagede beskriver og der er således tale om rene antagelser fra indklagedes side i et forsøg på at kæde forholdene sammen, og opnå læsertal, hvilket er i strid med retningslinjerne for god presseskik.

Det gøres gældende, at det ingenlunde er bevist, at klager skulle have gjort sig skyldig i de forhold som indklagede beskriver, og omtale af en tidligere straffedom bør således ikke søges at kædes sammen med den udokumenterede påstand.

Ad manglende mulighed for genmæle

Hertil kommer, at indklagede ikke har givet klager mulighed for at komme med genmæle i de af indklagede fremsatte anklager. Klager har konsekvent og gennemgående ved hver henvendelse gjort gældende, at klager ønskede at udtale sig til citat, under den helt rimelige forudsætning, at der blev bragt en historie rensset for faktuelle fejl og at der fremlagdes dokumentation for påstandene. Det er en umulighed for klager, at udtale sig om forhold som er faktisk forkerte og klager har derfor flere gange søgt at bringe indklagede ud af de vildfarelser som indklagede har befundet sig i, under alle stadier af forelæggelsen. Mediet har ikke taget tiltag i forhold til artiklens ukorrekte og udokumenterede påstande, da mediet blev gjort bekendt med fejlene.

Som eksempel herpå, henvises til det af indklagede fremførte:

“[Klager] giver udtryk for, at rettighedsfrakendelsen fra 2017 siden skulle være blevet ophævet, dog uden at oplyse, hvornår dette skulle være sket. Redaktionen har forsøgt at efterprøve denne påstand og bedt [Klager] om at fremlægge dokumentation for dette, hvilket han dog ikke har gjort. ”

Journalisten [Journalisten] anmodede den 27. august 2024 om at modtage dokumentation med en 24 timers frist.

Klager fremsendte inden for fristen sin rene straffeattest.

Klager har endvidere ved hver henvendelse anmodet om at blive sat i besiddelse af en tilrettet forelæggelse og den påståede bagvedliggende dokumentation herfor, for at kunne udtale sig til citat på et rimeligt og oplyst grundlag. Indklagede har på trods heraf ikke fremsendt det tilrettede, færdige materiale, således at klager kunne fremkomme med citat og har på intet tidspunkt fremlagt dokumentation for sine påstande.

Klager har gentagne gange opfordret indklagede til at fremlægge den dokumentation, heraf den aktindsigt, som indklagede har oplyst at være i besiddelse af. Klager har som argument for ikke at fremlægge aktindsigten og dokumentationen fremført, at klager selv formodes at være i besiddelse af materialet. Som det tidligere er gjort gældende, er klager ikke part i sagerne om de omtalte konkurskarantænesager og er derfor selvsagt ikke i besiddelse af materialet. Klager er endvidere ikke part i en eventuel sag der har verseret eller verserer vedrørende kilden/kommentatoren, som indklagede bygger din historie på, og derfor er klager selvsagt heller ikke i besiddelse af oplysninger desangående. Klager har således ikke under forelæggelsen fået fremlagt et eneste dokument, som indklagede henviser til og citerer fra.

Ad misvisende formulering

I første afsnit under overskriften fremgår følgende:

“[Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma, som svindeldømt forretningsmand stod bag. ” (min indtegning)

Formuleringen leder læseren til at tro, at [Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til et konkursramt firma, akkurat som står beskrevet. Dette er fejlagtigt fremført. [Banken] har ikke fået sikkerhed i pantebreve der var udstedt til konkursramt firma. [Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve, udstedt da selskabet var i drift.

Indklagede får det til at fremstå som om, at selskabet var konkursramt på tidspunktet for de udstedte pantebreve, hvilket er er faktisk forkert.

Indklagede fremfører selv i artiklen, med henvisning til tinglysningen, at de omtalte pantebreve blev udstedt fra april til november 2021; altså før konkursen i august 2022. Det kan derfor lægges ubestridt til grund, at selskabet ikke var konkursramt på tidspunktet og indklagedes fremførte er dermed faktisk forkert og misvisende. Indklagedes fremførte leder læseren til at tro, at der er udstedt pantebreve til et konkursramt selskab - da indklagede netop formulerer sætningen som sådan. En sådan disposition er

ulovlig og indklagedes formulering tilskynder til opfattelsen af, at der skulle være noget fordækt ved dispositionen, som ikke er tilfældet - og som indklagedes selv har dokumenteret og beskriver længere nede i brødteksten.

Det gøres gældende, at beskrivelsen er skadelig for klager, krænkende eller agtelsesforringende.

Det gøres gældende, at indklagede i forhold til afsnittets formulering, har overskredet rammerne for mediets redigeringsret.

Det gøres gældende, at artiklen indeholder ukorrekte og udokumenterede oplysninger, og at artiklen tegner et fejlagtigt billede.

Det gøres gældende, at artiklens centrale indhold udelukkende er baseret på FinansWatch's og kurators egne generelle opfattelse af sagen og ikke på dokumentation for de i artiklen fremsatte påstande.

Det gøres gældende at mediet var bekendt med den manglende dokumentation, og at det således var et bevidst valg, at mediet både inden og efter artiklens offentliggørelse så bort fra den manglende dokumentation, hvilket må anses for en skærpende omstændighed.

Nærværende klagepunkter er ikke udtømmende og der tages forbehold for supplerende.

Indklagede opfordres til straks at berigtige disse fejl af egen vilje eller nedtage disse online artikler som indeholder fejlagtige oplysninger. Såfremt indklagede ikke nedtager artiklen, opfordres indklagede til uden ophold at give klager mulighed for at få bragt sit genmæle, efter de er rettet for faktuelle fejl. ”

[Klager] har supplerende anført blandt andet:

”Indklagede har den 30. august 2024, klokken 11.00 udgivet en artikel med følgende overskrift:

“Pantebrevshandler udbetalte firmalån til stråmandsdirektørs privatkonto

Ifølge direktøren er låneprovenu gået til finansiering af selskabets drift, hvilket dog er blevet afvist af retten. ”Ulovlige kapitalejerlån” mener kurator. ”

Artiklen er vedlagt som **bilag 1** og linkes tillige herunder:

[Link B]

Ad påstand om stråmandskonstruktion

Indklagede omtaler i overskriften, et firmalån der påstås udbetalt til *“stråmandsdirektørs privatkonto”*.

Indklagede skriver videre i artiklens brødtekst:

“Pantebrevshandleren [Finansieringsselskabet] udbetalte pengene til den forkerte konto, da selskabet i 2021 lånte et millionbeløb til tagdækningsvirksomheden [Selskabet], der efterfølgende er gået konkurs”

“Som tidligere beskrevet i EjendomsWatch var [Ægtefællen] desuden ikke den reelle direktør i tækkevirksomheden, idet hun i perioden 2019 til 2021 ifølge både kurator og Retten i Helsingør blot har ageret stråmand for sin ægtefælle, den svindeldømte forretningsmand og tidligere ejendomsinvestor [Klager]”

Indklagede fremkommer i artiklens overskrift såvel som brødtekst med en påstand om, at klager - der omtales som en *"stråmandsdirektør"* - skulle have styret en virksomhed i en stråmandskonstruktion. Denne påstand er ikke bevist, endsige sandsynliggjort.

Det gøres gældende, at overskriften og brødteksten, som indsat ovenfor, er ukorrekt, misvisende og fremstår som en faktisk oplysning, der er bevist, til trods for at der alene er tale om indklagedes egen holdning og udtalelse.

Det gøres gældende, at både overskriften og brødteksten er skadelig for klager, krænkende eller agtelsesforringende.

Det gøres gældende, at indklagede i forhold til overskriftens formulering, har overskredet rammerne for mediets redigeringsret.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt information. Så langt det er muligt, skal det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte.

Oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes. Det skal gøres klart, hvad der er faktiske oplysninger, og hvad der er kommentarer eller vurderinger.

Indklagede støtter formodentlig sin påstand på det forhold, at tredjemand, der er direktøren i låntager-selskabet, er blevet pålagt konkurskarantæne - en kendelse der dog er kæret til Østre Landsret og som derfor endnu ikke er endelig. Det bemærkes, at kendelsen vedrørende direktøren - som er kæret til Landsretten - er uvedkommende for klager.

Klager gør gældende, at en kendelse hvor tredjemand er blevet dømt for et forhold, ikke kan danne grundlag for en antagelse om, at hvad der fremgår af en retsbog for så vidt tredjemand, kan gøres gældende over for klager, der er tredjemand for så vidt den omhandlede sag, da klager ikke er part i sagen og således ikke har haft lejlighed til at føre proces i sagen. Klager kan af samme grund ikke dømmes i et forhold, som klager ikke er part i. En påstand som klager gør gældende skal være begrundet i faktiske forhold, herunder at klager skulle være dømt i forholdet.

Det gøres gældende, at indklagede ikke har overholdt retningslinjerne for god presseskik, idet indklagede ingen dokumentation har for, at klager skulle have gjort sig skyldig i de påstande, der beskrives, herunder at klager skulle have *"ledet"* eller *"styret"* det omhandlede selskab, som var låntager.

Det gøres gældende, at artiklen indeholder ukorrekte og udokumenterede oplysninger om klagers rolle i virksomheden.

Ad påstand om ulovligt kapitalejerlån.

Indklagede skriver videre i artiklens brødtekst:

“Pantebrevshandleren [Finansieringsselskabet] udbetalte pengene til den forkerte konto, da selskabet i 2021 lånte et millionbeløb til tagdækningsvirksomheden [Selskabet], der efterfølgende er gået konkurs”

”Efter kurators oplysninger tyder det på, at noget er helt galt i den konkrete sag. For hvis man indgår en låneaftale med et selskab, så er det selvfølgelig selskabets konto, man skal sætte pengene ind på,” siger [Professor B], der vurderer, at udbetalingen derfor kan være ulovlig”

Indklagede fremkommer i artiklens overskrift såvel som brødtekst med en påstand om, at klager - der omtales som en "stråmand-direktørens private konto, som skulle udgøre et ulovligt kapitalejerlån".

Denne påstand er ikke bevist, sandsynliggjort af indklaget.

Det gøres gældende, at overskriften og brødteksten, som indsat ovenfor, er ukorrekt, misvisende og fremstår som en faktisk oplysning, der er bevist, til trods for at der alene er tale om indklagedes egen holdning og udtalelse.

Det gøres gældende, at både overskriften og brødteksten er skadelig for klager, krænkende eller agtelsesforringende.

Det gøres gældende, at indklagede i forhold til overskriftens formulering, har overskredet rammerne for mediets redigeringsret.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt information. Så langt det er muligt, skal det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte.

Oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes. Det skal gøres klart, hvad der er faktiske oplysninger, og hvad der er kommentarer eller vurderinger.

Kort sagsfremstilling;

Selskabet er tvangsopløst grundet Erhvervsstyrelsens sagsbehandlingsfejl, hvilket forhold der er indledt retssag mod Erhvervsstyrelsen om, som fortsat er verserende, at der i forbindelse med genoptagelse af et selskab der er oversendt til tvangsopløsning, er indhentet revisorerklæring, der erklærer, at selskabets egenkapital på tidspunktet for kapitalejernes beslutning om selskabets genoptagelse, den 28. december 2021, mindst svarer til selskabskapitalen, og at der ikke er ydet lån mv. til selskabsdeltagerne i strid med selskabslovens kapitel 13.

Af det seneste regnskab udarbejdet af statsautoriseret revisor kan konstateres, at der ikke er ydet aktionærlån til direktøren i selskabet, som derimod på tidspunktet for det senest udarbejdede årsregnskab pr. 30.09.2021 (altså 2 måneder før selskabet tages under tvangsopløst grundet Erhvervsstyrelsens sagsbehandlingsfejl) havde et tilgodehavende på 883.064,00 kr. Dette fremgår også af konkursboets gældbog, hvor det anføres, at jeg havde et tilgodehavende mod selskabet på 1.084.342,00 kr. Som indklaget påstår at have fået aktindsigt i.

Det fremgår endvidere af retsbogen ligesom direktøren fra husejernes kredit har oplyst til indklaget at [Finansieringsselskabet] først udbetalte pengene i henhold til formidler aftalerne, efter der er udført forbedringerne på ejendommen.

Dette fremgår af kommentaren fra [Finansieringsselskabet] til indklaget i andre artikler og dette fremgår også af lån vurderingerne som ligger til grund for bevillingen - som indklaget er henvist til.

Direktøren har dermed lagt ud for enhver forbedring, og fået beløbet tilbagebetalt, når [Finansieringsselskabet] havde gennemgået arbejderne.

Det er helt normalt at når en direktør udlåner så store beløb til en virksomhed, der foreligger en aftale eller en transporterklæring som sikre direktøren en tilbagebetaling - dette er fremført under vidneafhøringer i retsbøger samt under rekonstruktion behandlingen og dennes retsbøger - alt sammen noget indklagede har adgang til iht. Deres oplyste aktindsigt de har modtaget.

Derudover er der fremlagt en erklæring fra forenede danske revisorer efterfølgende FDR hvor formanden for FDR udtaler i et brev at den erklæring som er udarbejdet af to uafhængige revisionshuse er afgivet med højeste sikkerhed til en myndighed og derfor ikke kan tilsidesættes - denne udtalelse og erklæringerne findes ligeledes af aktindsigt indklaget påstår at være i besiddelse af, og som både direktøren og klager har henvist til i utallige henvendelser til indklagede i over en 8 måneders periode.

Det kan derfor lægge til grund at direktøren brugte egne midler til at finansiere

ombygningen/renoveringen og de er tilbagebetalte til direktøren når hun fik godkendt og udbetalt disse lån. Igen er der ikke ydet aktionærlån til direktøren.

Klager er hverken dømt, sigtet eller sagsøgt i et forhold som det omtalte, og der er ingen anden dokumentation for, at klager skulle have overtaget ledelsen "*ledet*" eller "*styret*" det omhandlede selskab, som var låntager til udbetaling af lån direktøren privat konto.

Indklagedes fremførte giver udtryk for en faktisk oplysning, der er bevist, og det er ikke i tilstrækkelig grad gjort klart, at der ikke er tale om faktiske oplysninger, men alene vurderinger og udokumenterede påstande fra indklagede.

Ad påstand om direktøren skulle have overladt styringen

Som tidligere beskrevet i EjendomsWatch var [Ægtefællen] desuden ikke den reelle direktør i tækkevirksomheden, idet hun i perioden 2019 til 2021 ifølge både kurator og Retten i Helsingør blot har ageret stråmand for sin ægtefælle, den svindeldømte forretningsmand og tidligere ejendomsinvestor [Klager].

I nedenstående afsnit fremfører indklagede, at

“Som tidligere beskrevet i EjendomsWatch var [Ægtefællen] desuden ikke den reelle direktør i tækkevirk-somheden, idet hun i perioden 2019 til 2021 ifølge både kurator og Retten i Helsingør blot har ageret stråmand for sin ægtefælle, den svindeldømte forretningsmand og tidligere ejendomsinvestor [Klager]”

Indklagede fremfører i brødteksten, tækkevirk-somheden har perioden 2019 til 2021 ifølge både kurator og Retten i Helsingør blot har ageret stråmand for sin ægtefælle, den svindeldømte forretningsmand og tidligere ejendomsinvestor [Klager].

Denne påstand er ikke bevist eller sandsynliggjort tværtimod påstår mediet jeg skulle have afsonet en fængselsdom på 3,5 år som blev afsagt i landsretten i medio 2017 - begge ting er kan jo ikke lade sig gøre:

Hvis jeg har afsonet en fængselsstraf på 3.5 år - skulle være blevet løsladt i 2021 – men

- hvordan kan jeg så fremsende en ren straffeattest til indklaget?
- Hvordan kan man styre et selskab hvis man er i fængsel?

Det gøres gældende, at brødteksten, som indsat ovenfor, er ukorrekt, misvisende og fremstår som en faktisk oplysning, der er bevist, til trods for at der alene er tale om indklagedes egen holdning og udtalelse.

Det gøres gældende, at både brødteksten er skadelig for klager, krænkende eller agtelsesforringende.

Det gøres gældende, at indklagede i forhold til overskriftens formulering, har overskredet rammerne for mediets redigeringsret.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt information. Så langt det er muligt, skal det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte.

Oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes. Det skal gøres klart, hvad der er faktiske oplysninger, og hvad der er kommentarer eller vurderinger.

Indklagede støtter formodentlig sin påstand på det forhold, at tredjemand, der er direktøren i låntager-selskabet, er blevet pålagt konkurskarantæne - en kendelse der dog er kærret til Østre Landsret og som derfor endnu ikke er endelig. Det bemærkes, at kendelsen vedrørende direktøren - som er kærret til Landsretten - er uvedkommende for klager.

Klager gør gældende, at en kendelse hvor tredjemand er blevet dømt for et forhold, ikke kan danne grundlag for en antagelse om, at hvad der fremgår af en retsbog for så vidt tredjemand, kan gøres gældende over for klager, der er tredjemand for så vidt den omhandlede sag, da klager ikke er part i sagen og således ikke har haft lejlighed til at føre proces i sagen. Klager kan af samme grund ikke dømmes i et forhold, som klager ikke er part i. En påstand som klager gør gældende skal være begrundet i faktiske forhold, herunder at klager skulle være dømt i forholdet.

Det gøres gældende, at indklagede ikke har overholdt retningslinjerne for god presseskik, idet indklagede ingen dokumentation har for, at klager skulle have gjort sig skyldig i de påstande, der beskrives, herunder at klager skulle have "ledet" eller "styret" det omhandlede selskab, som var låntager.

Det gøres gældende, at artiklen indeholder ukorrekte og udokumenterede oplysninger om klagers rolle i virksomheden.

Det gøres gældende, at det ikke i tilstrækkelig grad er gjort klart, hvad der er faktiske oplysninger, og hvad der er kommentarer eller vurderinger eller retskendelser igennem artiklen.

De i artiklen fremsatte - udokumenterede - påstande om klagers ledelse af selskabet og antydningerne af en form for svindel, kan således ikke dokumenteres og er åbenlyst grundløse. Dermed er den præmis, der er bærende for store dele af artiklen, ikke eksisterende.

Pantebreve for millioner og omtale af tidligere straffedom

Indklagede beskriver i sin artikel en tidligere straffedom. Dette fremgår af såvel overskriften, hvor klager omtales som "svindeldømt forretningsmand" og af brødteksten, hvor følgende fremgår:

"[Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma, som svindeldømt forretningsmand stod bag. Pantebrevsselskab afviser at have kendt til stråmandskonstruktion. "

"[Klager] blev i 2017 frakendt retten til at deltage i ledelsen af virksomheder med begrænset hæftelse, som for eksempel aktie- og anpartsselskaber. Frakendelsen fik han i forbindelse med en fængselsdom for svindel.

"Efter at have afsonet sin fængselsstraf genoptog [Klager] dog, som nævnt, iværksætteriet, men denne gang i konens navn. Hans hustru [Ægtefællen] blev således formelt indsat som direktør i tækkefirmaet [Selskabet] i december 2019"

Som ovenfor anført lægger indklagede udokumenteret til grund, at selskabet skulle være styret af klager, i en stråmandskonstruktion. Jeg henviser i det hele til det ovenfor anførte.

Indklagede benytter ganske tydeligt sin udokumenterede påstand til at kæde sagen sammen med en tidligere straffedom vedrørende klager.

Indklaget benytter teksten "*som for eksempel aktie- og anpartsselskaber*" så det fremstår som der findes andre selskaber klager ikke være ledelsen af - såfremt man er rettigheds frakendt jf. Straffelovens § 79 .

2.2 er det kun disse to selskabstyper man ikke må udgør ledelsen af, uagtet indklaget både har fremsendt kopi af justitsministeriets brev fra 2018 til klager, hvor han spørg om betydningen af dommen fra 2018 som senere omgøres i EMRK samt klager har fremsendt kopi af hans rene straffeattest til indklaget - alligevel fremføres disse påstande.

Omtalen af en tidligere straffedom som klager har været involveret i, findes at være i strid med retningslinjerne for god presseskik, da en mod en person tidligere rejst straffesag som regel ikke bør omtales medmindre berettigede hensyn varetages. Indklagede har ingen dokumentation for, at klager skulle have gjort sig skyldig i de forhold der beskrives og bør således ikke omtale en tidligere dom, der vedrører forhold tilbage fra 2009-2011 og pådømt i medio 2017 og som er uvedkommende for disse påståede udokumenterede forhold, der alene er udtryk for en kildes vurderinger og udtalelser og ikke begrundet i faktiske oplysninger. Klager gør gældende, at klager ikke er dømt, tiltalt eller sagsøger i et forhold som indklagede beskriver og der er således er tale om rene antagelser fra indklagedes side i et forsøg på at kæde forholdene sammen, og opnå læsertal, hvilket er i strid med retningslinjerne for god presseskik.

Det gøres gældende, at det ingeniør er bevist, at klager skulle have gjort sig skyldig i de forhold som indklagede beskriver, og omtale af en tidligere straffedom bør således ikke søges at kædes sammen med den udokumenterede påstand.

Havde ingen bankkonto

Dette er på ingen måder korrekt, på det første retsmøde under rekonstruktionen i primo 2022, fremgår det af en retsbog som indklagede har oplyst os at have aktindsigt i hvor selskabet havde bank konto.

Det er derfor faktisk forkert at fremkomme med denne påstand, som klager eller direktøren endvidere aldrig er blevet adspurgt om de ønsker at udtale sig om.

Påstand om [Selskabet]

Indklagede skriver videre i artiklens brødtekst:

“I august 2022 gik [Selskabet] konkurs med gæld for over 12 mio. kr.”

Såfremt at indklagede havde forsøgt at oplyse sagen som både klager og direktøren har opfordret til, ville indklagede kunne konstatere, at kurator kun har opgjort gælden, men ikke modregnet indtægterne fra salget af ejendommen, eller aktiverne i konkursboet – ligesom lejeindtægter mv. ikke er medtaget. Det giver derfor ikke læserne et korrekt og oplyst billede af hvilken gæld selskabet reelt havde og det er fortsat ikke opgjort – det kan derfor lægges til grund, at indklaget i deres mikrofonholderi for kurator – blot har fremført tal som ikke er efterprøvet trods gentagende opfordringer.

Denne påstand er ikke bevist, sandsynliggjort eller efter prøvet ved undersøgende journalistik.

Det gøres gældende, at brødteksten, som indsat ovenfor, er ukorrekt, misvisende og fremstår som en faktisk oplysning, der er bevist, til trods for at der alene er tale om indklagedes egen holdning og udtalelse.

Det gøres gældende, at både brødteksten er skadelig for klager og direktøren, krænkende eller agtelsesforringende.

Det gøres gældende, at indklagede i forhold til overskriftens formulering, har overskredet rammerne for mediets redigeringsret.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt information. Så langt det er muligt, skal det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte.

Oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes. Det skal gøres klart, hvad der er faktiske oplysninger, og hvad der er kommentarer eller vurderinger.

Indklagede støtter formodentlig sin påstand på det forhold, at tredjemand, der er direktøren i låntager-selskabet, er blevet pålagt konkurskarantæne - en kendelse der dog er kæret til Østre Landsret og som derfor endnu ikke er endelig. Det bemærkes, at kendelsen vedrørende direktøren - som er kæret til Landsretten - er uvedkommende for klager.

Klager gør gældende, at en kendelse hvor tredjemand er blevet dømt for et forhold, ikke kan danne grundlag for en antagelse om, at hvad der fremgår af en retsbog for så vidt tredjemand, kan gøres gældende over for klager, der er tredjemand for så vidt den omhandlede sag, da klager ikke er part i sagen og således ikke har haft lejlighed til at føre proces i sagen. Klager kan af samme grund ikke dømmes i et forhold, som klager ikke er part i. En påstand som klager gør gældende skal være begrundet i faktiske forhold, herunder at klager skulle være dømt i forholdet.

Ad manglende mulighed for genmæle

Hertil kommer, at indklagede ikke har givet klager mulighed for at komme med genmæle i de af indklagede fremsatte anklager. Klager har konsekvent og gennemgående ved hver henvendelse gjort gældende, at klager ønskede at udtale sig til citat, under den helt rimelige forudsætning, at der blev bragt en historie rensset for faktuelle fejl og at der fremlagdes dokumentation for påstandene. Det er en umulighed for klager, at udtale sig om forhold som er faktisk forkerte og klager har derfor flere gange søgt at bringe indklagede ud af de vildfarelser som indklagede har befundet sig i, under alle stadier af forelæggelsen. Mediet har ikke taget tiltag i forhold til artiklens ukorrekte og udokumenterede påstande, da mediet blev gjort bekendt med fejlene.

Det gøres gældende, at beskrivelsen er skadelig for klager, krænkende eller agtelsesforringende.

Det gøres gældende, at indklagede i forhold til afsnittets formulering, har overskredet rammerne for mediets redigeringsret.

Det gøres gældende, at artiklen indeholder ukorrekte og udokumenterede oplysninger, og at artiklen tegner et fejlagtigt billede.

Det gøres gældende, at artiklens centrale indhold udelukkende er baseret på FinansWatch's og kurators egne generelle opfattelse af sagen og ikke på dokumentation for de i artiklen fremsatte påstande.

Det gøres gældende at mediet var bekendt med den manglende dokumentation, og at det således var et bevidst valg, at mediet både inden og efter artiklens offentliggørelse så bort fra den manglende dokumentation, hvilket må anses for en skærpende omstændighed.

Nærværende klagepunkter er ikke udtømmende og der tages forbehold for supplerende.

Indklagede opfordres til straks og uden unødigt ophold at berigtige disse fejl af egen vilje eller nedtage disse online artikler som indeholder faktuelle og fejlagtige oplysninger. Såfremt indklagede ikke nedtager eller redigerer artiklen, opfordres indklagede til uden ophold at give klager mulighed for at få bragt et genmæle, efter indklagede har rettet artiklen for faktuelle fejl. ”

[Klager] har afslutningsvis anført blandt andet:

”Medier indtager en særlig rolle i samfundet, hvilket indebærer en saglighedsforpligtelse. Med den betydelige indflydelse medier har i så henseende, indebærer dette tillige, at et medie er underlagt en række ansvarsregler, når den vælger at fremsætte udsagn, som kan have skadevirkning for andre.

Mediers ytringsfrihed er ikke absolut. Den er underlagt en række begrænsninger af hensyn til bl.a. privatlivets fred, forbud mod uberettigede ærekrænkelser og den enkeltes øvrige rettigheder. I kerneområdet af disse begrænsninger ligger naturligvis, når et medie beskylder fysiske eller juridiske personer for at have udført strafbare eller i øvrigt stærkt bebrejdselsværdige handlinger, uden at have den fornødne dækning herfor.

Det påhviler således medierne at have et tilstrækkeligt faktuel grundlag for beskyldninger, der måtte blive rejst imod navngivne personer (eller i øvrigt identificerbare individer), jf. f.eks. U 1999.560 H.

Medierne skal således tage udgangspunkt i uskyldsformodningen og udelukkende basere egne udsagn på pålidelige og præcise oplysninger og dokumentation for fremsatte beskyldninger, et medie vælger at fremkomme med.

Klager gør overordnet gældende, at indklagede ikke har haft det fornødne faktuelle grundlag for at præsentere sagerne som konkret er sket, herunder fordi sagens faktum er blevet præsenteret på en ufyldestgørende og usaglig måde, og at dette tidligere i løbet af den mange måneder lange proces, hvorunder parterne har kommunikeret, er blevet påpeget adskillige gange.

Udsagnene i artiklerne må af den almindelige læser netop forstås som en faktuel beskyldning om de pågældende forhold, således som artiklerne er formuleret. Disse indeholder hovedsageligt faktuelle beskyldninger om strafbare forhold, rettet imod klager, ved brug af udtryk som ”*Svindeldømt forretningsmand*” o.lign.

Faktuelle beskyldninger kan gøres til genstand for egentlige krav om bevis, i modsætning til værdidomme som er udtryk for en begrundet holdning. Dette har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fastslået ganske tidligt, i dom af 8. juli 1986 i sagsnr. 9815/82, i sagen Lingens mod Østrig, som fortsat anses for den ledende dom på området:

"... In the Court's view, a careful distinction needs to be made between facts and value- judgments. The existence of facts can be demonstrated, whereas the truth of value-judgments is not susceptible of proof.... "

Samtlige de udsagn, nærværende klage omhandler, kan i princippet be- eller afkræftes, og udgør således faktuelle beskyldninger.

Det gør ikke nogen forskel herfor, at der i de pågældende beskyldninger indgår et mindstemål af afvejn timer, jf. herunder Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols admissibilitetskendelse af 16. oktober 2001 i sagsnr. 45710/99 (Aase og Verdens Gang mod Norge), hvor de af et norsk medie rejste beskyldninger gik på, at en læge skulle have forbrudt sig imod sit erhvervs etiske regler:

"The assertion that Dr Dillerud was prepared to carry out liposuction whilst being aware of Ms J. 's health condition is a statement of fact. Such conduct would, as was undisputed in the national proceedings, clearly be regarded as contrary to the ethics of the profession and the suggestion that Dr Dillerud was capable of this could seriously affect his professional and personal reputation. "

Tilsvarende kan henvises til Østre Landsrets dom i U 2015.1813 Ø, hvori det bl.a. blev statueret, at udsagn såsom "dyremishandling" og "grov mishandling" udgjorde faktuelle beskyldninger om strafbare forhold.

Det gøres gældende, at der er tale om faktuelle beskyldninger, som indklagede ikke har haft rimelig anledning til at fremkomme med.

Det gøres gældende, at indklagede ikke har haft det fornødne faktuelle grundlag for at præsentere sagerne som det konkret er sket og der dermed er tale om retsstridige udtalelser.

Ad beskyldningerne om, at klager skulle have været den reelle direktør for en virksomhed, hvori klagers hustru var direktør.

I artiklerne udgivet den 29. august 2024 klokken 12.00 (artikel A) med følgende overskrifter: "*Pantebrevshandler lånte millioner til firma styret af svindeldømt forretningsmand*" og artikel af 30. august 2024 klokken 11.00 med følgende overskrift: "*Pantebrevshandler udbetalte firmalån til stråmandsdirektørs privatkonto*" bruges udtryk som "*stråmandsdirektør*" om klagers hustru og "*styret af svindeldømt forretningsmand*", "*som svindeldømt forretningsmand stod bag*", "*efter at have afsonet sin fængselsstraf genoptog [Klager] dog, som nævnt, iværksætteriet, men denne gang i konens navn*" mv. som udtryk for, at klager skulle have udgjort den reelle ledelse i et selskab, der nu er under konkursbehandling.

Der henvises som grundlag herfor til en kendelse om konkurskarantæne fra Retten i Helsingør, samt hvad der må forstås som kurators anbringender til støtte for, at retten burde nå dette resultat.

For så vidt angår kurators anbringender er dette ikke uden videre et tilstrækkeligt grundlag til at fremkomme med udsagn som de fremførte, der muligt ville kunne medføre straf og erstatningsansvar for klager, hvis udsagnene var sande.

I sådanne tilfælde gælder der en skærpet forpligtelse for pressen til at sikre sig, at de fremsatte beskyldninger er tilstrækkeligt underbyggede, ligesom det påhviler pressen at give den beskyldte effektiv, frem for selektiv, adgang til genmæle.

Hertil bemærkes, at indklagede ikke på noget tidspunkt har fremsendt klager kopi af den dokumentation der henvises til, med henblik på, at klager kan udtale sig på baggrund af det samme materiale, som indklagede har. Indklagede henviser til *“et omfattende sagsmateriale, som redaktionen er i besiddelse af, herunder af kurators redegørelser i forbindelse med et affilieret konkursramt rådgivningsselskab samt indstilling til konkurskarantæne til dette selskabs direktør, samt af Sø- og Handelsrettens afgørelse i en sag, hvor det også findes bevist, at klager har varetaget den reelle ledelse i [Selskabet]. ”* og videre, at *“der er således fremført klar dokumentation for påstanden og med tydelig kildehenvisning i artiklen”*.

Klager er på intet tidspunkt blevet sat i besiddelse af hverken hele eller dele af denne omfattende dokumentation der henvises til. Dette i strid med pressens forpligtelser, ikke alene i henhold til presseetiske regler, men også i forhold til injurielovgivningen. Det påhviler medierne selv at kunne dokumentere, at man har fremsendt den pågældende afgørelse i kopi til klager, hvilken hermed imødeses, inkl. dokumentation for fremsendelses- og modtagelsestidspunktet. Endvidere imødeses oplysning om samt dokumentation for, hvilket materiale indklagede i øvrigt har forelagt klager. Tillige imødeses oplysning om samt dokumentation for, hvorledes det pågældende materiale er tilgået indklagede.

Klager fastholder sit tidligere anførte og bemærker, at hvad end Retten i Helsingør lægger til grund i en konkret sag, hvor klager aldrig har været part eller på nogen måde har haft lejlighed til at udøve partsbeføjelser, ikke kan udvises til at dømme tredjemand, som klager er i den omhandlede sag. Klager har gentagne gange gjort gældende, at klager ikke har været part i sagen, og klager kan således ikke dømmes for et forhold, som det beskrevne, ved Retten i Helsingør.

Klager har gentagne gange over for indklagede gjort gældende, at der ikke foreligger nogen dokumentation for, at klager har deltaget i den reelle ledelse i det konkursramte selskab, og at der derfor er tale om en udokumenteret påstand, der fremføres som sandhed i artiklen.

Indklagede mener at have dokumenteret, at klager skulle have deltaget i den reelle ledelse af selskabet, med henvisning til kurators redegørelser til kreditorerne i konkursboet, kurators indstilling til direktørens konkurskarantæne, samt en anden konkurskarantænesag.

Indklagede anfører herefter, at to retsinstanser har taget stilling til, hvem der har udgjort den reelle ledelse i selskabet og på denne baggrund mener indklagede at have dokumentation for sine beskyldninger. Synspunktet bestrides i sin helhed. Indklagede har intet belæg for at lægge til grund, at to retsinstanser har taget stilling til, hvem der har udgjort den reelle ledelse, allerede af den grund, at klager aldrig har været part eller blevet dømt i et forhold herom. Indklagede beskylder således klager for at have udgjort den reelle ledelse i et selskab, uden at der dog på noget tidspunkt har verseret en sag mod klager herom.

Hvad angår selve kendelserne er det intet steds oplyst i de trykte artikler, at det forholder sig således:

- Klager var ikke part i retssagerne, og afgørelserne har derfor ikke bindende virkning for klager,
- klager blev ikke vidneafhørt under retssagernes hovedforhandling,
- klager er ikke i øvrigt blevet bedt om at udtale sig til de pågældende konkurskarantænesager,
- klager har ikke haft adgang til selv at udtale sig i de pågældende sager, og

- klager har ikke udøvet partbeføjelser i sagerne.

Det gøres gældende, at disse forhold er af kendeligt væsentlig betydning for den almindelige læsers forståelse af sagens faktum, især i forhold til de af indklagedes rejste beskyldninger om ”*stråmandsvirksomhed*”. Ved indklagedes udeladelse heraf er de påklagede udtalelser blevet i en sådan grad misvisende, at de er retsstridige.

Faktuelle beskyldninger af denne karakter kan gøres til genstand for egentlige krav om bevis og i sådanne tilfælde gælder der en skærpet forpligtelse for indklagede til at sikre sig, at de fremsatte beskyldninger er tilstrækkeligt underbyggede, ligesom det påhviler indklagede at give den beskyldte effektiv, frem for selektiv, adgang til genmæle.

Indklagede anfører, at klager er blevet foreholdt påstandene og har fået mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger. I relation til klagers ret til genmæle gøres gældende, at klager konsekvent har meddelt, at klager har ønsket at udtale sig, hvis artiklerne var rensset for faktuelle fejl. Der henvises i øvrigt til ovenstående, at klager på intet tidspunkt er blevet sat i besiddelse af hverken hele eller dele af denne omfattende dokumentation, der henvises til. Det bestrides således at klager har fået mulighed for at komme med bemærkninger på et oplyst grundlag.

Indklagede afviser, at klagers dom er irrelevant for nærværende sag, da der er tale om kriminalitet af lignende karakter, som det klager beskyldes for af indklagede.

Ydermere gør indklagede gældende, at den gamle straffesag har direkte betydning for de nye forhold, i og med at klager som følge af dommen var frataget retten til at drive virksomhed i selskabsform i den periode, hvor klager ifølge kurator og to uafhængige retsinstanser har varetaget den reelle ledelse i et selskab, hvilket er strafbart med bøde og/eller fængsel.

Indklagede beskylder således klager for at have udført strafbare handlinger, uden at have den fornødne dækning herfor, hvilket er en overtrædelse af de begrænsningerne til ytringsfriheden, som indklagede er underlagt, herunder af hensyn til bl.a. privatlivets fred, forbud mod uberettigede ærekrænkelser og den enkeltes øvrige rettigheder.

Medierne skal tage udgangspunkt i uskyldsformodningen og udelukkende basere egne udsagn på pålidelige og præcise oplysninger og dokumentation for fremsatte beskyldninger, medierne vælger at fremkomme med.

Det fornødne dokumentationsmæssige grundlag er ikke til stede i nærværende sag, herunder fordi sagens faktum er blevet præsenteret på en ufyldstgørende og usaglig måde, og at dette tidligere i løbet af den flere måneder lange proces, hvor parterne har kommunikeret er blevet påpeget adskillige gange.

Det gøres hertil gældende, at den kendelse som indklagede henviser til, som sin dokumentation for et strafbart forhold, alene hviler på to argumenter fra kurators side:

- at der til et skifteretsmøde d. 4. august 2022 (om rekonstruktion) blev sagt, at klager varetog den daglige ledelse og stod for den daglige drift.

- at det under konkursbehandlingen hovedsageligt skulle være klager, kurator har kommunikeret med om selskabets forhold.

Klager er siden udgivelsen af artiklerne fra Retten i Helsingør kommet i besiddelse af den omhandlede kendelse. Indklagede har på intet tidspunkt fremlagt kendelsen for klager.

Til første punkt bemærkes, at dette ikke er i overensstemmelse med det oplyste. Klager har på retsmødet forklaret, at klager har stået for den daglige drift på byggepladser, m.v., og at selskabets ejer og direktør stod for bl.a. Bogføringen, hvilket fremgår direkte af retsbogen. Dette er som bekendt ikke tilstrækkeligt til at konstatere, at klager skulle have ageret hverken ejer eller leder af virksomheden som sådan. Indklagedes beskyldning må således komme direkte fra kurator, og ikke fra aktindsigt i retsdokumenter. Det bemærkes, at kurator har en direkte økonomisk interesse i sagen, og bør dermed som kilde behandles sådan.

Til andet punkt bemærkes, at dette har sin baggrund i, at klagers hustru (ejer og leder af den konkursramte virksomhed) på tidspunktet for konkursens indtræden – og forståeligt nok: p.g.a. konkursens indtræden og dertil relaterede omstændigheder – led af en alvorlig depression, og derfor bad sin ægtefælle (klager) om at hjælpe med at svare kurator. Der er fremlagt flere lægeerklæringer under klagers hustrus konkurskarantænesag om netop dette.

Klager har således bistået sin hustru med at opfylde hendes forpligtelser til at fremsende oplysninger til kurator, jf. konkurslovens § 100, jf. § 105. Dette bevirker ikke, at det med rette kan lægges til grund, at klager har været reel ejer eller ledelse i sin hustrus virksomhed, og kan således ikke bære indklagedes faktuelle beskyldninger om, at klager skulle have udøvet ”stråmandsvirksomhed”.

Uanset om baggrunden for denne kommunikation havde været en anden, ville den ikke i sig selv være tilstrækkeligt til at antage, at det var klager, der udgjorde den reelle ledelse i hustruens virksomhed.

Det fremgår intetsteds af de omhandlede artikler, dels at dette var kurators (og dermed skifterettens) eneste grundlag for at lægge til grund, at den reelle ledelse havde været i hænderne på klager, dels at indklagede er blevet oplyst herom.

Det fremgår af reglerne om behandling af sager om konkurskarantæne, som er at finde i konkurslovens kap. 20, at der ikke er tilsigtet en fuldstændig prøvelse, men alene en mere summarisk behandling af de grunde, som kurator har rejst til støtte for begæringen om konkurskarantæne.

Hvis en sådan begæring f.eks. hviler på anbringender om, at en anden reelt har udgjort ledelsen i en virksomhed, tilsiger sammenhængen i reglerne, såvel som samspillet med reglerne i straffelovens § 79 om rettighedsfrakendelse i enten 1 til 5 år eller indtil videre, at der ikke derved sker foregribelse af en evt. straffesag om et sådant spørgsmål.

Der er således ikke tilsigtet en fuld prøvelse under en konkurskarantænesag, som har til formål at kunne gennemføres hurtigt, som under f.eks. almindelige civile eller strafferetlige sager, som kan tage år at gennemføre, særligt hvis de skal versere for flere instanser.

Det fremgår heller ikke af artiklerne, herunder ikke af henvisningerne til skifterettens kendelse, i hvilken periode den postulerede ”stråmandsvirksomhed” skulle have fundet sted, eller i hvilket omfang. En sådan henvisning foretages alene til kurators postulater.

Indklagede dømmer således klager på baggrund af kurators udsagn og to kendelser hvor:

- klager ikke var ikke part i retssagerne, og afgørelserne derfor har ikke bindende virkning for klager,
- klager ikke blev vidneafhørt under retssagernes hovedforhandling,
- klager ikke i øvrigt er blevet bedt om at udtale sig til de pågældende konkurskarantænesager,
- klager ikke har haft adgang til selv at udtale sig i de pågældende sager, og
- klager ikke har udøvet partbeføjelser.

Det understreges, at en kurator ikke udgør en retsinstans, og at man ikke i Danmark kan dømme tredjemand under en retssag.

Det gøres gældende, at indklagede ingen dokumentation har for, at klager har gjort sig skyldig i overtrædelse af den omtalte rettighedsfrakendelse. Klager har endda fremsendt en ren straffeattest til indklagede forud for artiklernes publikation, hvortil som nævnt kommer, at der ikke er truffet nogen retligt bindende afgørelse overfor klager om denne beskyldning.

Klager bemærker, at klager ikke selv er i besiddelse af hverken en dom, en sigtelse, et anklageskrift eller andet der skulle indikere, at klager har forbrudt sig på rettighedsfrakendelsen og klager finder det ganske usandsynligt at indklagede skulle være blevet sat i besiddelse af sådanne dokumenter, der kan danne grundlag for sine påstande.

Det er bemærkelsesværdigt, at artiklerne først udkommer ultimo august 2024, altså flere måneder efter, at Retten i Helsingørs afgørelse er truffet d. 17. april 2024, men få uger inden en offentlig myndighed skal svare i retten i en sag

anlagt imod den angående det konkursramte selskab.

Klager har oplyst over for indklagede, at klager forsøger at fremskaffe afgørelse fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som underkender dele af Østre Landsrets afgørelse fra 2017, og at dette besværliggøres af, at de skal fremfindes fra arkivet efter den nyligt afdøde advokat [Person A]. Ikke desto mindre har indklagede med stress og jag valgt at trykke de påklagede artikler.

Det gøres gældende, at der ikke bestod nogen uopsættelighed i at afvente klagers bemærkninger til mediets materiale (hvilket tillige i sagens natur forudsætter, at materialet er fremsendt – det bestrides, at dette er sket i nærværende sag). Dels er den bemærkelsesværdige timing egnet til at give det indtryk, at indklagede har et samarbejde med ikke-oplyste tredjeparter om sagskomplekset, dels indebærer den, at der ingen saglig grund har været til ikke at fremsende det fulde materiale eller blot dele heraf til klager, som man havde pligt til at forelægge klager.

Intet af ovennævnte fremgår af de omhandlede artikler, som uden nogen form for forbehold, uden saglig nuancering og uden inddragelse af forhold som taler klager til gode, indskrænker sig til at meddele, at klager skulle have udgjort den reelle ledelse i et selskab, selv om klager ikke har haft mulighed for at udtale sig i den pågældende sag, hverken som part eller vidne.

Det gøres gældende, at indklagedes udsagn er fremsat på en bevidst vildledende måde.

Det er på denne baggrund, udover at klager ikke har deltaget i ledelsen i sin hustrus anpartsselskab, at det gøres gældende, at indklagedes udsagn er retsstridige, idet de giver et i det helt væsentlige og essentielle vildledende billede for den gennemsnitlige læser af, hvad der er faktum og hvad der er postulater, ligesom de postulater indklagede fremkommer med ikke var rimelige at fremsætte som sket i sammenhængen.

Ad misvisende formulering

Af indklagedes artikel (B) fremgår følgende: “[Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma, som svindeldømt forretningsmand stod bag. ”

Formuleringen “konkursramt firma” leder læseren til at tro, at [Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til et konkursramt firma, akkurat som står beskrevet. Dette er fejlagtigt fremført. [Banken] har ikke fået sikkerhed i pantebreve der var udstedt til konkursramt firma. [Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve, udstedt da selskabet var i drift.

Indklagede får det til at fremstå som om, at selskabet var konkursramt på tidspunktet for de udstedte pantebreve, hvilket er et faktuel forkert. Af tinglysningen fremgår, at de omtalte pantebreve blev udstedt fra april til november 2021; altså før konkursen i august 2022. Det kan derfor lægges ubestridt til grund, at selskabet ikke var konkursramt på tidspunktet og indklagedes fremførte er dermed faktuel forkert og misvisende. Indklagedes fremførte leder den almindelige læser til at tro, at der er udstedt pantebreve til et konkursramt selskab. En sådan disposition er ulovlig og indklagedes formulering tilskynder til opfattelsen af, at der skulle være noget fordækt ved dispositionen, som ikke er tilfældet.

Det bestrides, at det ligger inden for mediets redigeringsret i relation til lånene at skrive “konkursramt firma” i sin overskrift.

Indklagede synes at retfærdiggøre sit anførte ved at bemærke, at selskabet senere er taget under konkursbehandling. Hertil bemærkes, at der er tale om to separate forhold; et anpartsselskab der tages under konkursbehandling, efter der er udstedt et lån, som er tilfældet i nærværende sag og et anpartsselskab hvortil der udstedes lån *efter* det er taget under konkursbehandling, der ikke er tilfældet i nærværende sag. Sidste led udgør en ulovlig disposition.

Med overskriften beskylder indklagede klager for at have foretaget en ulovlig disposition, ved at anføre at banken har fået “*sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma*”.

Særligt om beskyldninger om bedrageri fremgår af Østre Landsrets dom i U 2006.2178 Ø, at dette er en alvorlig ærekrænkende sigtelse. Heri ligger bl.a. at sådanne postulater udgør faktuelle beskyldninger og skal underlægges en skærpet bedømmelse i forhold til, om fremsætteren er fremkommet med et tilstrækkeligt bevis for sine udsagn.

Det gøres gældende, at indklagedes udsagn er fremsat på en bevidst vildledende måde.

Ad påstand om manglende bankkonto

Indklagede fremfører, at oplysningen om fraværet er bankkonto er forelagt for klager.

Klager er dog på intet tidspunkt blevet sat i besiddelse af hverken hele eller dele af denne oplysning der henvises til.

Klager har således ingen forudsætning for at svare i forholdet.

Det bemærkes dog, at der på skifteretsmødet den 8. februar 2022 af rekonstruktøren blev fremlagt konto-udtog fra selskabets bankkonto, hvilket fremgår af retsbogen. Denne oplysning vil fremgå af indklagedes aktindsigt som indklagede påstår at være i besiddelse af. Der er således tale om et faktisk forkert forhold, når indklagede i sin artikel fremfører, at selskabet ikke havde en bankkonto.

Det synes, at indklagede har forladt sig på kurators anførte og ikke har overholdt sin saglighedsforpligtelse, som indklagede er underlagt.

Ad omtale om gæld på 12 mio. kr.

Indklagede gør gældende, at *“der i opgørelse af gæld ikke medtages selskabets aktiver”* som begrundelse for, at man ikke har forholdt sig sagligt til gældsopgørelsen fra kurator. Indklagede forlader sig således igen alene på kurators anførte, da en gæld på *“et tocifret millionbeløb”* må lyde *“bedre”* i den smædekampagne, som indklagede ønsker at føre. Når indklagede er positivt vidende om, at der i opgørelse af gæld ikke medtages selskabets aktiver, bør indklagede forholde sig hertil og fremføre dette, særligt når indklagede henviser til at panthaver blev fuldt indfriet, og gælden allerede ved denne blotte postering dermed er nedbragt til det halve, som jo netop er et tema i indklagedes artikel.

Ad ret til genmæle

Indklagede anfører, at klager er blevet foreholdt påstandene og har fået mulighed for at fremkomme med sine bemærkninger. Det bestrides således at klager har fået mulighed for at komme med bemærkninger på et oplyst grundlag.

I relation til klagers ret til genmæle gøres gældende, at klager konsekvent og gennemgående har meddelt, at klager har ønsket at udtale sig, såfremt artiklerne var rensset for faktuelle fejl.

Klager er dog på intet tidspunkt blevet sat i besiddelse af hverken hele eller dele af denne omfattende dokumentation, der henvises til. Dette i strid med pressens forpligtelser, ikke alene i henhold til presseetiske regler, men også i forhold til injurielovgivningen. Det påhviler medierne selv at kunne dokumentere, at man har fremsendt den pågældende afgørelse i kopi til klager, hvilken hermed imødeses, inkl. dokumentation for fremsendelses- og modtagelsestidspunktet. Endvidere imødeses oplysning om samt dokumentation for, hvilket materiale indklagede i øvrigt har forelagt klager. Tillige imødeses oplysning om samt dokumentation for, hvorledes det pågældende materiale er tilgået indklagede.

Det bestrides således at klager har fået mulighed for at komme med bemærkninger på et oplyst grundlag.

Ad angivelse af forkert navn

Indklagede har anført et forkert navn i sin artikel A.

Klager har flere gange gjort indklagede opmærksom på, at indklagede benyttede et forkert navn i sin historie. Klager har ved samtlige henvendelser benyttet sit korrekte navn i sin e-mail signatur og er flere gange blevet rettet i sine fremsendte forelæggelser.

Indklagede modtog tillige klagers rene straffeattest den 25. august 2024 klokken 16:46. Af denne fremgår klagers navn, [Klager]. Indklagede har ikke haft rimelig anledning til at tro, at det navn, der fremgår af en offentlig straffeattest og det navn som klager i øvrigt har oplyst, ikke er korrekt. Klager gør gældende, at indklagede var i ond tro, på tidspunktet for offentliggørelsen af artiklerne og har benyttet et andet navn intentionelt, med henblik på at skabe sensation.

Det er på baggrund af ovenstående, at det gøres gældende, at indklagedes udsagn er retsstridige, idet de giver et i det helt væsentlige og essentielle vildledende billede for den gennemsnitlige almindelige læser af, hvad der er faktum og hvad der er postulater, ligesom de postulater indklagede fremkommer med ikke var rimelige at fremsætte som sket i sammenhængen.

Det er på denne baggrund, at det gøres gældende, at artiklerne udgivet af indklagede er retsstridige.

Klager påpeger heroverfor, at de fremsatte udsagn er uberettigede, dels p.g.a. manglende inddragelse af fornødne oplysninger, som er væsentlige for den almindelige læsers forståelse af forholdenes rette sammenhæng, dels idet udsagnene er ukorrekte og dermed udokumenterbare. ”

2.2 FinansWatchs synspunkter

FinansWatch har i udtalelsen afgivet til Pressenævnet anført blandt andet:

”[Klager] har klaget over to artikler:

A. Artikel med overskriften: ”Pantebrevshandler lånte millioner til firma styret af svindedømt forretningsmand”

B. Artikel med overskriften: ”Pantebrevshandler udbetalte firmalån til stråmandsdirektørs privatkonto”

Ad A - Artikel med overskriften ” Pantebrevshandler lånte millioner til firma styret af svindedømt forretningsmand”

De enkelte klagepunkter er følgende:

1) Ad påstand om stråmandskonstruktion

Klager mener ikke, der er dokumentation for, at han har styret eller ledet det omtalte selskab.

Klagepunktet afvises, da det af artiklen fremgår, at Retten i Helsingør i en dom lægger til grund, at [Ægtefællen] havde overladt den reelle ledelse af selskabet til sin mand, [Klager].

Klager gør gældende, at der ikke er nogen dokumentation for, at [Klager] har deltaget i den reelle ledelse i [Selskabet], og at der derfor er tale om en udokumenteret påstand, der fremføres som sandhed i artiklen.

Klagepunktet afvises, da det netop fremgår tydeligt af artiklen, hvori dokumentationen består – nemlig af kurators redegørelse om indstilling til konkurskarantæne for selskabets direktør samt af Retten i Helsingørs afgørelse i sidstnævnte sag. Det er desuden også anført i artiklen, at sagen er anket til landsretten. Der er således fremført klar dokumentation for påstanden og med tydelig kildehenvisning i artiklen.

Påstandene understøttes i øvrigt af det omfattende sagsmateriale, som redaktionen er i besiddelse af, herunder af kurators redegørelser i forbindelse med et affilieret konkursramt rådgivningsselskab samt indstilling til konkurskarantæne til dette selskabs direktør, samt af Sø- og Handelsrettens afgørelse i en sag, hvor det også findes bevist, at klager har varetaget den reelle ledelse i [Selskabet].

Det er således FinansWatch' opfattelse, at mediets redigeringsret ikke er overskredet.

2) Omtale af tidligere straffedom

Klager mener omtalen af en tidligere straffedom er i strid med god presseskik.

Klagepunktet afvises, da [Klager] dom for bedrageri må anses som en væsentlig oplysning for de forhold, der beskrives i denne og relaterede artikler.

Det gøres gældende, at straffesagen fra 2017 har direkte betydning for, at [Klager] frakendt retten til at drive virksomhed i selskabsform i den periode, hvor han ifølge kurator og to uafhængige retsinstanser har varetaget den reelle ledelse i et selskab, hvilket er strafbart med bøde og/eller fængsel.

Ydermere omhandler artiklen i al væsentlighed de lån, der er ydet af [Finansieringsselskabet] med underpant til [Banken].

Det bemærkes, at banker såvel som pantebrevshandlere og andre långivere er underlagt skrappe kundekendskabskrav, jf. hvidvaskloven, og det bemærkes videre, at en af landets største banker, [Banken], har sikkerhed i de pantebreve, som [Finansieringsselskabet] har udstedt.

I nærværende sag har pantebrevsselskabet udstedt lån til et firma, som var drevet af en stråmandsdirektør, mens den reelle ejer, [Klager], tidligere har fået en fængselsdom for bedrageri, underslæb og skyldner-svig.

Det forhold, at [Finansieringsselskabet] har ydet lån til denne virksomhed, og at [Banken] har sikkerhed i pant i ejendomme tilhørende denne virksomhed, er relevant information, da det afviger fra finanssektorens almindelige praksis.

I relation til påstanden om, at klager har udgjort den reelle ledelse, henvises til det ovenfor nævnte.

3) [Klager] har ikke haft mulighed for at tage til genmæle overfor de i artiklen fremførte kritikpunkter.

Klager gør gældende, at han ikke har fået mulighed for at kommentere de fremsatte kritikpunkter i artiklen. Klager gør i den forbindelse gældende, at han konsekvent har oplyst, at han gerne vil udtale sig til citat, men kun hvis han får tilsendt al den dokumentation, der ligger til grund for artiklerne, samt at forelæggelsen sker på grundlag af en artikel, der stemmer overens med hans egen opfattelse af, hvad der er faktisk korrekt.

Det afvises, at klager ikke har haft mulighed for at tage til genmæle. Tværtimod fremgår det tydeligt af den omfattende korrespondance mellem journalisterne og klager, at han i månedsvis har haft mulighed for at komme til orde, men konsekvent har afslået. Han har undervejs fået adskillige udsættelser for at svare, og de i artiklen beskrevne forhold er blevet genforelagt ham flere gange undervejs i processen.

Det afvises, at klager har krav på til at se den omfattende dokumentation, der ligger til grund for i artiklerne i sin helhed. Klager har alene krav på at få forelagt de kritikpunkter, der fremføres i artiklerne, hvilket han gentagende gange har fået.

Det afvises endvidere, at klager kan kræve sagen fremstillet på en bestemt måde, og som er i overensstemmelse med hans virkelighedsopfattelse. Det bemærkes i den forbindelse, at de forhold, som klager opfatter som faktuelle fejl, fremstår som faktisk veldokumenterede.

Ydermere bemærkes, at klager ved eller burde vide, at forholdene er beskrevet korrekt, og altså uanset at han forsøger at fremstille virkeligheden anderledes.

Det er FinansWatchs opfattelse, at klager med sine omfattende skriftlige besvarelser, som alene er afgivet til baggrund, forsøger at forhale udgivelsesprocessen af artiklerne ved at så mistillid om de fremførte påstande uden at fremlægge nogen form for dokumentation for, at de skulle være fejlbehæftede. Dette understøttes af, at klager i forbindelse med journalisternes indledningsvise kontakt i maj 2024 oplyste, at han havde i sinde at fastholde, at han ønskede at udtale sig til citat, og at medierne ikke ville være i stand til gøre noget, så lange han fastholdt dette. Han henviste her til Pressenævnets regler for forelæggelse.

Han gjorde i den forbindelse også opmærksom på, at han før havde trukket andre medier i Pressenævnet, og han insinuerede, at han havde i sinde at gøre det samme i indeværende sag, endda før han var blevet forelagt den konkrete kritik.

Der henvises til oversigten over kontakt mellem journalister og klager m.fl. nederst i dette dokument.

4) Misvisende formulering

Klager gør gældende, at formuleringen "[Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma, som svindedømt forretningsmand stod bag" er misvisende og skadelig for klager.

Klagepunktet afvises med henvisning til, at det er faktisk korrekt, at [Banken] har fået sikkerhed i tre pantebreve udstedt til firmaet [Selskabet], at [Klager] – der tidligere er dømt for bedrageri, underslæb og skyldnersvig – har udgjort den reelle ledelse i selskabet, og at selskabet er gået konkurs.

Det bemærkes, tidspunkterne for hver af de enkelte pantebrevsudstedelser er opremset i artiklen med beløbsstørrelse samt måned og årstal for udstedelse, ligesom fremgår af artiklen, hvornår [Selskabet] gik konkurs.

Det bemærkes ydermere, at artiklen er del af en artikelserie om konkursen i [Selskabet], og at der med den konkrete ordlyd henvises til den samlede dækning af sagen.

I denne kontekst ligger det inden for FinansWatchs redigeringsret at opsummere det i overskriftsform som ”konkursramt firma”.

Det er således FinansWatch’ opfattelse, at mediets redigeringsret ikke er overskredet.

5) Artiklen tegner et fejlagtigt billede

Klager mener, at artiklen indeholder ukorrekte og udokumenterede oplysninger og tegner et fejlagtigt billede, som alene er baseret på FinansWatchs og kurators opfattelse af sagen og ikke på dokumentation for de i artiklen fremsatte påstande.

Klagen afvises. Alle oplysninger i artiklen er veldokumenterede, og dokumentationen, herunder cirkulæreskrivelser, domme samt tinglyste dokumenter, er klart angivet i artiklen.

Ad B - Artikel med overskriften ”Pantebrevshandler udbetalte firmalån til stråmandsdirektørs privatkonto”

De enkelte klagepunkter er følgende:

1) Ad påstand om stråmandskonstruktion

Klager anfører, at overskriften og brødteksten i artiklen er ukorrekt og misvisende, idet ordet stråmandsdirektør ifølge klager henviser til [Klager].

Klagepunktet afvises, idet der med ordet stråmandsdirektør i rubrik og brødtekst henvises til [Klager]s hustru, [Ægtefællen], der ifølge kurator samt to uafhængige retsinstanser har ageret stråmandsdirektør for sin mand, [Klager].

Klager mener ikke, der er dokumentation for, at han har styret eller ledet det omtalte selskab.

Klagepunktet afvises, da det af artiklen fremgår, at Retten i Helsingør i en dom lægger til grund, at [Ægtefællen] havde overladt den reelle ledelse af selskabet til sin mand, [Klager].

Klager gør gældende, at der ikke er nogen dokumentation for, at [Klager] har deltaget i den reelle ledelse i [Selskabet], og at der derfor er tale om en udokumenteret påstand, der fremføres som sandhed i artiklen.

Klagepunktet afvises, da det netop fremgår tydeligt af artiklen, hvori dokumentationen består – nemlig af kurators redegørelse om indstilling til konkurskarantæne for selskabets direktør samt af Retten i Helsingørs afgørelse i sidstnævnte sag. Det er desuden også anført i artiklen, at sagen er anket til landsretten. Der er således fremført klar dokumentation for påstanden og med tydelig kildehenvisning i artiklen.

Påstandene understøttes i øvrigt af det omfattende sagsmateriale, som redaktionen er i besiddelse af, herunder af kurators redegørelser i forbindelse med et affilieret konkursramt rådgivningsselskab samt indstilling til konkurskarantæne til dette selskabs direktør, samt af Sø- og Handelsrettens afgørelse i en sag, hvor det også findes bevist, at klager har varetaget den reelle ledelse i [Selskabet]

Klager mener artiklen indeholder ukorrekte og udokumenterede oplysninger om klagers rolle i virksomheden.

Klagepunktet afvises, da det af artiklen fremgår, at Retten i Helsingør i en dom lægger til grund, at [Ægtefællen] havde overladt den reelle ledelse af selskabet til sin mand, [Klager].

Desuden henvises til kurators redegørelse om indstilling til konkurskarantæne for selskabets direktør samt af Retten i Helsingørs afgørelse i sagen. Det er desuden også anført i artiklen, at sagen er anket til landsretten. Der er således fremført klar dokumentation for påstanden og med tydelig kildehenvisning i artiklen.

Påstandene understøttes i øvrigt af det omfattende sagsmateriale, som redaktionen er i besiddelse af, herunder af kurators redegørelser i forbindelse med et affilieret konkursramt rådgivningsselskab samt indstilling til konkurskarantæne til dette selskabs direktør, samt af Sø- og Handelsrettens afgørelse i en sag, hvor det også findes bevist, at klager har varetaget den reelle ledelse i [Selskabet].

Der er således to uafhængige retsinstanser, der er kommet frem til samme konklusion som kurator i [Selskabet]; nemlig at selskabets direktør, [Ægtefællen], har overladt den reelle ledelse af selskabet til sin ægtefælle, [Klager].

Vedr. klagers bemærkninger om rettighedsfrakendelse henviser vi til Østre Landsrets dom i sagen mod [Klager], afsagt 10. marts 2017. Her hedder det: ”Landsretten tiltræder, at tiltalte af de ovennævnte og af de af byretten herom anført grunde indtil videre frakendes retten til at deltage i en erhvervsvirksomhed her i landet eller udlandet uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser, jf. straffelovens § 79, stk. 2, 2. pkt., jf. § 79, stk. 1”. For så vidt klagers bemærkninger om beslutninger fra ”EMRK” er det oplysninger, som FinansWatch ikke har kunnet verificere.

Det er således FinansWatch’ opfattelse, at mediets redigeringsret ikke er overskredet.

2) Ulovligt kapitalejrlån

Klager mener, at det er ukorrekt og misvisende, at artiklen nævner, at der er udbetalt penge til en forkert konto, og at dette udgør et ulovligt kapitalejrlån.

Klagepunktet afvises med henvisning til, at kurator i forbindelse med behandlingen af konkursboet efter [Selskabet] har konstateret, at låneprovenu er udbetalt direkte til [Ægtefællen]s private konto.

Kurators påstand underbygges af skifterettens afgørelse i [Ægtefællen]s personlige konkurssag, der blev afgjort i februar 2023, hvor hun blev pålagt at betale 3,9 mio. kr. til konkursboet efter [Selskabet] – et beløb, der blandt dækkede over lånene fra [Finansieringsselskabet]. Hun har kæret afgørelsen til Østre Landsret, der stadfæstede konkursdekretet i marts 2023. Det fremgår af teksten med tydelig kildehenvisning.

Det fremgår desuden tydeligt af artiklen, at det er kurators vurdering, at der er tale om ulovlige kapitalerlån.

I relation til klagers korte sagsfremstilling præsenteres der nye oplysninger, som er udokumenterede og som FinansWatch derfor ikke kan forhold sig til. FinansWatch henholder sig alene til kurators redegørelse samt domme fra domstolene.

Det er således FinansWatch' opfattelse, at mediets redigeringsret ikke er overskredet.

3) Direktøren har overladt styringen

Klager anfægter oplysninger i artiklen om, at [Ægtefællen] ikke er den reelle direktør i [Selskabet].

Der henvises til punkt 1.

Vedr. klagers bemærkninger om rettighedsfrakendelse henviser vi til Østre Landsrets dom i sagen mod [Klager], afsagt 10. marts 2017. Her hedder det: "Landsretten tiltræder, at tiltalte af de ovennævnte og af de af byretten herom anført grunde indtil videre frakendes retten til at deltage i en erhvervsvirksomhed her i landet eller udlandet uden at hæfte personligt og ubegrænset for virksomhedens forpligtelser, jf. straffelovens § 79, stk. 2, 2. pkt., jf. § 79, stk. 1". For så vidt klagers bemærkninger om beslutninger fra "EMRK" er det oplysninger, som FinansWatch ikke har kunnet verificere.

Det er således FinansWatch' opfattelse, at mediets redigeringsret ikke er overskredet.

4) Omtale af tidligere dom

Klager mener, at omtalen af en tidligere straffedom er i strid med god presseskik.

Klagepunktet afvises, da [Klager] dom for bedrageri må anses som en væsentlig oplysning for de forhold, der beskrives i denne og relaterede artikler.

Det gøres gældende, at straffesagen fra 2017 har direkte betydning for, at [Klager] frakendt retten til at drive virksomhed i selskabsform i den periode, hvor han ifølge kurator og to uafhængige retsinstanser har varetaget den reelle ledelse i et selskab, hvilket er strafbart med bøde og/eller fængsel.

Ydermere omhandler artiklen i al væsentlighed de lån, der er ydet af [Finansieringsselskabet] med underpant til [Banken].

Det bemærkes, at banker såvel som pantebrevshandlere og andre långivere er underlagt skrappe kundekendskabskrav, jf. hvidvaskloven, og det bemærkes videre, at en af landets største banker, [Banken], har sikkerhed i de pantebreve, som [Finansieringsselskabet] har udstedt.

I nærværende sag har pantebrevsselskabet udstedt lån til et firma, som var drevet af en stråmandsdirektør, mens den reelle ejer, [Klager], tidligere har fået en fængselsdom for bedrageri, underslæb og skyldner-svig.

Det forhold, at [Finansieringsselskabet] har ydet lån til denne virksomhed, og at [Banken] har sikkerhed i pant i ejendomme tilhørende denne virksomhed, er relevant information, da det afviger fra finanssektorens almindelige praksis.

I relation til påstanden om, at klager har udgjort den reelle ledelse, henvises til det ovenfor nævnte.

For så vidt angår formuleringen om aktie- og anpartsselskaber bliver dette nævnt netop fordi en dom konkluderer, at [Klager] har stået i spidsen for et anpartsselskab, dvs. et selskab af en type, han er frakendt retten til at stå i spidsen for.

For så vidt klagers bemærkninger om beslutninger fra EMRK er det nye oplysninger, som er udokumenterede, og som vi derfor ikke kan forholde os til.

5) Ingen bankkonto

Vi antager, at klagen gælder, at det af artiklen fremgår, at [Selskabet] frem til Erhvervsstyrelsens indgriben ikke havde egen bankkonto.

Klagepunktet afvises, da det klart fremgår af artiklen, at oplysningen om fraværet af bankkonto stammer fra kurators gennemgang af konkursboet.

Oplysningerne er blevet forelagt for klager pr. mail, og klager har svaret på mailen.

6) Omtale af gæld på 12 mio. kr.

Klager gør gældende, at det er misvisende og ukorrekt, at artiklen nævner, at [Selskabet] er gået konkurs med gæld på 12 mio. kr.

Klagepunktet afvises, da det er faktisk korrekt, at selskabet [Selskabet] er gået konkurs med gæld for omkring 12 mio. kr., idet der i opgørelse af gæld ikke medtages selskabets aktiver. Det forhold, at [Selskabet] gik konkurs med gæld for i alt 12,5 mio. kr., fremgår af kurators skrivelse af 9. juni 2023 til konkursboets kreditors.

Vedr. klagers bemærkninger om at det er en tredjemand, der er dømt, henviser vi til, at artiklen blot henviser til dommen, hvor [Klager] også er nævnt og det lægges til grund, at der er tale om stråmandsvirksomhed.

7) Manglende mulighed for genmæle

Klager gør gældende, at han ikke har fået mulighed for at kommentere de fremsatte kritikpunkter i artiklen. Klager gør i den forbindelse gældende, at han konsekvent har oplyst, at han gerne vil udtale sig til citat, men kun hvis han får tilsendt al den dokumentation, der ligger til grund for artiklerne, samt at forelæggelsen sker på grundlag af en artikel, der stemmer overens med hans egen opfattelse af, hvad der er faktisk korrekt.

Det afvises, at klager ikke har haft mulighed for at tage til genmæle. Tværtimod fremgår det tydeligt af den omfattende korrespondance mellem journalisterne og klager, at han i månedsvis har haft mulighed for at komme til orde, men konsekvent har afslået. Han har undervejs fået adskillige udsættelser for at svare, og de i artiklen beskrevne forhold er blevet genforelagt ham flere gange undervejs i processen.

Det afvises, at klager har krav på til at se den omfattende dokumentation, der ligger til grund for i artiklerne i sin helhed. Klager har alene krav på at få forelagt de kritikpunkter, der fremføres i artiklerne, hvilket han gentagende gange har fået.

Det afvises endvidere, at klager kan kræve sagen fremstillet på en bestemt måde, og som er i overensstemmelse med hans virkelighedsopfattelse. Det bemærkes i den forbindelse, at de forhold, som klager opfatter som faktuelle fejl, fremstår som faktisk veldokumenterede.

Ydermere bemærkes, at klager ved eller burde vide, at forholdene er beskrevet korrekt, og altså uanset at han forsøger at fremstille virkeligheden anderledes.

Det er FinansWatchs opfattelse, at klager med sine omfattende skriftlige besvarelser, som alene er afgivet til baggrund, forsøger at forhale udgivelsesprocessen af artiklerne ved at så mistillid om de fremførte påstande uden at fremlægge nogen form for dokumentation for, at de skulle være fejlbehæftede. Dette understøttes af, at klager i forbindelse med journalisternes indledningsvise kontakt i maj 2024 oplyste, at han havde i sinde at fastholde, at han ønskede at udtale sig til citat, og at medierne ikke ville være i stand til gøre noget, så lange han fastholdt dette. Han henviste her til Pressenævnets regler for forelæggelse.

Han gjorde i den forbindelse også opmærksom på, at han før havde trukket andre medier i Pressenævnet, og han insinuerede, at han havde i sinde at gøre det samme i indeværende sag, endda før han var blevet forelagt den konkrete kritik.

Det er således FinansWatch' opfattelse, at mediets redigeringsret ikke er overskredet.

Til Pressenævnets orientering har der mellem journalisterne og klager mfl. været følgende kontakter. :

- 2. maj 2024: Vi taler i telefon med [Klager].
- 3. maj 2024: Forelæggelse til [Klager] og [Ægtefællen] med frist 6. maj.
- 3. maj 2024: Forelæggelse til [Person B] med frist 6. maj

- 5. maj 2024: Svar fra [Klager]
- 6. maj 2024: Svar fra [Person B]
- 7. maj 2024: Vi giver [Klager] og [Ægtefællen] yderligere 24 timer til at svare på vores spørgsmål.
- 8. maj 2024: Svar fra [Ægtefællen], hvor hun siger, hun ikke kan svare inden for fristen, men i stedet mandagen efter, altså 13. maj 2024
- 10. maj 2024: Vi giver – endnu engang – en fristforlængelse og imødekommer ønsket. [Ægtefællen] får til 13. maj 2024 til at svare.
- 13. maj 2024: Svar fra [Ægtefællen] og [Klager]
- 19. juni 2024: Ny forelæggelse for [Klager] og [Ægtefællen] og [Person B] med frist 20. juni 2024.
- 19. juni 2024: [Klager] svare, at han vil besvare spørgsmål i løbet af den 21. juni (altså dagen efter vores opstillede frist på mere end 24 timer).
- 19. juni 2024: Vi svarer [Klager], at han kan vælge at svare eller lade være, men at vores frist gælder.
- 20. juni 2024: [Ægtefællen] svarer, at hun vil få sin advokat til at svare os. Det sker aldrig.
- 20. juni 2024: [Klager] svarer på mail.
- 20. juni 2024: [Person B] svarer på mail.
- 22. august 2024: Vi forelægger endnu engang til [Klager] og [Ægtefællen] samt [Person B]. De får deadline 26. august.
- 26. august 2024: [Klager] og [Ægtefællen] samt [Person B] svarer på mail, hvor de fortsat afviser at lade sig citere.
- 27. august 2024: Vi forelægger ved mail udtalelser fra [Professor A] for [Klager] og [Ægtefællen] samt beder dem endnu engang om at fremlægge dokumentation for deres fremførte påstande senest d. 28. august 2024.
- 28. august 2024: [Klager] og [Ægtefællen] svarer på mail, hvor de fortsat afviser at lade sig citere. ”

FinansWatch har supplerende anført følgende:

”[Klager]s to indlæg fremtræder på flere måder ustrukturerede og unødigt omfattende med mange gentagelser, hvilket umiddelbart gør det vanskeligt at sikre en fyldestgørende imødegåelse af [Klager]s klage. Endvidere ses [Klager]s andet indlæg af 3. oktober 2024 i al væsentlighed ikke at tilføre sagen noget nyt.

Udover en fortsat henvisning til første indlæg fra FinansWatch kan FinansWatch’ stillingtagen til klagerne opsummeres således:

[Klager] har ikke påvist faktuelle fejl i artiklerne, der baserer sig på henvisninger til domme, retsbogsudskrifter og redegørelser fra [Advokatfirmaet]. Endvidere er der i artiklerne henvist til udtalelser fra parter i sagskomplekset og sagkyndige udtalelser. Det fremgår klart og tydeligt hvad og hvortil, der i hvert enkelt tilfælde henvises. Der henvises ikke til nogen form for rygter eller løse beskyldninger.

Det bestrides, udsagnene og oplysningerne i artiklerne ikke har dækning i faktum, ligesom det bestrides, at sagens faktum er præsenteret på en ufyldstgørende og usaglig måde.

Pressenævnets praksis og domstolspraksis i relation til straffelovens § 267 viser, at anvendelsen af sproglige stramninger og forenklinger, der bl.a. indgår i overskrifter og i begyndelsen af en artikel, er indenfor reglerne for god presseskik og straffrie i henhold til straffelovens § 267. I relation til vurderingen af, om der er sket en overtrædelse af straffelovens § 267 henhører en sådan vurdering under domstolene, og FinansWatch kan bekræfte, af [Klager] har anlagt en retssag mod medarbejdere ansat på Watch Medier.

Det bestrides, at FinansWatch i artiklerne har anvendt formuleringer eller udtryk, der ikke er indenfor reglerne for god presseskik.

Det bestrides tillige, at FinansWatch har overskredet rammerne for sin redigeringsret. Det samlede billede/indtryk i artiklerne giver et retvisende billede.

I relation til forelæggelse og genmæle bemærkes, at [Klager] utallige gange er blevet forelagt de forskellige oplysninger og udsagn i artiklerne. Der henvises bl.a. til oversigten sidst i FinansWatch' første svar til Pressenævnet. Klageren bestrider da ej heller, at der er sket forelæggelse. Der henvises her også til, at klageren i sin mail af 19. september 2024 selv anfører ”at klager konsekvent har meddelt, at klager har ønsket at udtale sig, hvis artiklerne var rensset for faktuelle fejl”. Klageren har selvsagt ikke nogen form for krav på redigeringsret.

Klageren anfører, at klageren ikke er blevet sat i besiddelse af den dokumentation, som der henvises til i artiklerne. FinansWatch er ikke forpligtet til at sende klageren materialet, der i øvrigt i det væsentlige udgøres af materiale, som klageren selv må anses for at være i besiddelse af, eller i det omfang klageren har fundet dette nødvendigt selv kunne have skaffet sig adgang til. Dokumenterne/sagerne vedrører jo i væsentligt omfang klagerens hustru.

Klageren har ikke krav på at få tilsendt kopi af FinansWatch' dokumentationsmateriale, hverken helt eller delvist. Klageren skal naturligvis forelægges oplysningerne og udsagnene – hvilket ubestridt er sket.

Som det reelt også fremgår af klagerens mail af 24. september 2024, har klageren haft mulighed for genmæle. Klagerne har dog ikke ønsket dette før, ”artiklerne var rensset for faktuelle fejl” (underforstået efter klagerens opfattelse).

Det bestrides, at FinansWatch ikke har opfyldt sine forpligtelser til at forelægge og give klageren mulighed for genmæle.

Artiklerne angiver konsekvent og tydeligt hvor oplysningerne i artiklerne stammer fra, herunder afsagte domme. At klageren ikke er direkte part i en sag, afskærer naturligvis ikke medier fra at omtale forhold, der omtales i retsdokumenter, som vedrører klageren.

Klageren anfører, at ”klager har oplyst overfor indklagede, at klager forsøger at fremskaffe afgørelse fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, som underkender dele af Østre Landsrets afgørelse fra 2017”. I forlængelse heraf anfører klageren, at FinansWatch skulle have afventet, at klageren kunne fremsende den påståede afgørelse.

Klageren har – trods gentagende opfordringer – således ikke fremlagt dokumentation for, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har underkendt dele af Østre Landsrets dom fra 2017. Klageren har heller ikke konkretiseret, hvad der mere specifikt skulle være underkendt. Det forekommer i øvrigt usandsynligt, at der skulle foreligge en sådan afgørelse, da Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol ikke har kompetence til at underkende eller omgøre en dom fra en dansk domstol. Klageren burde derudover have haft mere end tilstrækkelig tid til at fremskaffe den påståede afgørelse, som FinansWatch naturligvis hellere end gerne ville have omtalt.

FinansWatch har herefter ikke yderligere bemærkninger og afventer Pressenævnets afgørelse. ”

3 Pressenævnets begrundelse og afgørelse:

I sagens behandling har følgende nævnsmedlemmer deltaget:

Jens Kruse Mikkelsen, Hans Peter Blicher, Lene Sarup og John Meinert Jacobsen.

Kompetence

Pressenævnet bemærker, at det følger af medieansvarslovens § 43, at nævnet træffer afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket offentliggørelse i strid med god presseskik, jf. § 34, og hvorvidt et massemedie efter reglerne i lovens kapitel 6 er forpligtet til at offentliggøre et genmæle. Spørgsmål om, hvorvidt straffelovens bestemmelser er overtrådt, hører under domstolene og falder uden for nævnets kompetence.

Pressenævnet bemærker i den forbindelse, at det ikke er Pressenævnets opgave at foretage en bevisvurdering af de oplysninger og den dokumentation, der præsenteres i artiklerne. Pressenævnets opgave er at vurdere, om artiklernes indhold og mediets handlemåde er i overensstemmelse med god presseskik, jf. medieansvarslovens § 34, stk. 1, og retningslinjer for god presseskik.

God presseskik

Artiklen ”Pantebrevshandler lånte millioner til firma styret af svindeldømt forretningsmand”

Korrekt information

[Klager] har klaget over, at artiklen indeholder en række ukorrekte oplysninger.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, skal det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte. Det skal gøres klart, hvad der er faktiske oplysninger, og hvad der er kommentarer eller vurderinger, jf. punkt A. 1 og A. 5.

Pressenævnet bemærker, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe det samlede indtryk giver et retvisende billede.

- Sikkerhed i pantebreve

[Klager] har klaget over, at det er ukorrekt, at [Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma.

I den forbindelse har [Klager] henvist til, at [Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve, udstedt da selskabet var i drift. FinansWatch har fået det til at fremstå som om, at selskabet var konkursramt på tidspunktet for de udstedte pantebreve, hvilket er faktisk forkert.

Af artiklens underrubrik fremgår følgende:

”[Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma, som svindeldømt forretningsmand stod bag. Pantebrevsselskab afviser at have kendt til stråmandskonstruktion.”

Af artiklen fremgik blandt andet følgende:

”En virksomhed styret af forretningen [Klagers tidligere navn] blev finansieret af pantebrevshandleren [Finansieringsselskabet], selvom erhvervsmanden var frakendt retten til at drive virksomhed som følge af en fængselsdom for svindel.

Det kan FinansWatch og EjendomsWatch nu fortælle i samarbejde med Jyllands-Posten.

[Finansieringsselskabet], der selv er finansieret af [Banken], har således udstedt pantebreve for knap 7 mio. kr. i en nordsjællandsk ejendom tilhørende [Selskabet], der gik konkurs i 2022 med en tocifret milliongæld. Ejendommen har også været bopæl for [Klager] og hans hustru [Ægtefællen].

[...]

Som FinansWatch og EjendomsWatch har beskrevet i serien ”Bankens hemmelige niche”, har [Banken] opbygget en milliardforretning på finansiering af pantebrevsselskaber. Det vil sige private selskaber, der udlåner penge mod sikkerhed i form af pant i låntagers ejendom.

Blandt [Banken]s største kunder i dette segment er det [Bynavn]-baserede [Finansieringsselskabet], der gennem datterselskabet [Datterselskabet] har lånt mere end 400 mio. kr. af banken.

Til sikkerhed for bankgælden har [Banken] fået underpant i selskabets ca. 600 mio. kr. store pantebrevsbeholdning, som blandt andet omfatter pantebrevene i [Selskabet]s ejendom i Nordsjælland, hvor [Klager] og [Ægtefællen] som nævnt også har haft privat adresse.

Det fremgår af tinglysningen, at [Selskabet] købte ejendommen i april 2021 for 4,1 mio. kr., og at der samme måned blev udstedt to pantebreve i ejendommen på henholdsvis 4,2 mio. kr. og 1 mio. kr. fra [Finansieringsselskabet]. I de efterfølgende måneder blev der udstedt yderligere to pantebreve i ejendommen: Ét på 1 mio. kr. i juni 2021 og ét på 750.000 kr. i november 2021.

I alle tilfælde har [Klager] kautioneret personligt for lånene, fremgår det af pantebrevene.

[...]

[Selskabet] gik konkurs i august 2022, efter at Erhvervsstyrelsen havde sendt selskabet til tvangsopløsning året forinden. Årsagen var, at det ikke kunne dokumenteres, at selskabet var lovligt stiftet, fremgår det af Erhvervsstyrelsens afgørelse fra december 2021.

[Ægtefællen] oplyser, at hun forsøger at få tvangsopløsningen omgjort i en sag mod Erhvervsstyrelsen, der angiveligt stadig verserer.

Kurator [Kurator] fra [Advokatfirmaet] indstillede efterfølgende [Klager] og [Ægtefællen] til konkurskarantæne med påstand om ”groft uforsvarlig forretningsførelse” i [Selskabet].

Under konkursbehandlingen har kurator solgt selskabets ejendom, og i den forbindelse er pantebrevene fra [Finansieringsselskabet] blevet indfriet. Det bekræfter [Direktøren].

”Ejendommen er solgt i 2022 i en fri handel med fuld dækning til vores pant,” skriver hun i et mailsvar.

[...]

Redaktionen har været i kontakt med [Klager] og [Ægtefællen], der i det hele erklærer sig uenige i fremstillingen af sagen, herunder at [Ægtefællen] har været indsat som stråmandsdirektør for [Klager] i [Selskabet].

De har ikke ønsket at udtale sig til artiklen på nuværende tidspunkt. ”

Pressenævnet finder, at oplysningen om, at [Banken] fik sikkerhed i tre pantebreve udstedt til konkursramt firma – [Selskabet] – har dækning i de faktiske forhold, som der redegøres for i artiklen. Nævnet har lagt vægt på, at tidspunkterne for udstedelserne af pantebrevene er gengivet i artiklen, herunder pantets størrelse. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af artiklen, at [Selskabet] gik konkurs i august 2022, efter at Erhvervsstyrelsen havde sendt selskabet til tvangsopløsning året forinden. Det er herefter nævnets opfattelse, at læserne ikke kan anses for at efterlades med et ukorrekt indtryk af tidspunkterne for henholdsvis konkursens indtræden og udstedelsen af pantebrevene. Nævnet bemærker, at det fremgår af artiklen, at [Klager] i det hele erklærer sig uenig i fremstillingen af sagen, og at han afviser at udtale sig. Nævnet udtaler ikke kritik.

- ”Styret”

[Klager] har klaget over, at det er ukorrekt, at han skulle have ”styret” [Selskabet], som var låntager.

Af artiklen fremgik blandt andet følgende:

”En virksomhed styret af forretningen [Klagers tidligere navn] blev finansieret af pantebrevshandleren [Finansieringsselskabet], selvom erhvervsmanden var frakendt retten til at drive virksomhed som følge af en fængselsdom for svindel.

Det kan FinansWatch og EjendomsWatch nu fortælle i samarbejde med Jyllands-Posten.

[...]

Som beskrevet i EjendomsWatch var [Klager] dog ikke selv registreret som ejer og direktør i [Selskabet]. Det var derimod [Klager]s hustru, [Ægtefællen], som ifølge kurator havde overladt driften af virksomheden til sin mand i perioden 2019 til 2021.

Der var ifølge kurator således tale om en stråmandskonstruktion, og Retten i Helsingør nåede frem til samme konklusion, da den i april 2024 pålagde [Ægtefællen] tre års konkurskarantæne som følge af ”groft uforsvarlig forretningsførelse”.

Afgørelsen, som [Ægtefællen] har kæret til landsretten, betyder, at hun i den periode ikke må drive virksomhed.

[...]

Redaktionen har været i kontakt med [Klager] og [Ægtefællen], der i det hele erklærer sig uenige i fremstillingen af sagen, herunder at [Ægtefællen] har været indsat som stråmandsdirektør for [Klager] i [Selskabet].

De har ikke ønsket at udtale sig til artiklen på nuværende tidspunkt. ”

Pressenævnet finder, at oplysningerne om [Klager]s rolle i selskabet [Selskabet] som låntager, herunder at han skulle have ”styret” selskabet, har dækning i de faktiske forhold og kurators vurdering, som der redegøres for i artiklen. Nævnet har lagt vægt på, at det korrekt er gengivet i artiklen, at det fremgår af en kendelse fra Retten i Helsingør afsagt i april 2024, at [Klager]s ægtefælle havde overladt driften af selskabet til [Klager], og at der ifølge kurator var tale om en stråmandskonstruktion. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af artiklen, at afgørelsen er blevet kæret til landsretten, og at FinansWatch har gengivet, at [Klager] og hans ægtefælle i det hele erklærer sig uenige i fremstillingen af sagen, hvorefter ægtefællen har været indsat som stråmandsdirektør for [Klager] i [Selskabet], og at de afviser at udtale sig. Nævnet udtaler ikke kritik.

- *Navn*

[Klager] har klaget over, at FinansWatch har angivet et forkert navn ved omtalen af ham.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at FinansWatch i artiklen havde angivet navnet ”[Klagers tidligere navn]”, som var [Klager]s tidligere navn. Nævnet lægger endvidere til grund, at FinansWatch den 2. september 2024 – efter at være blevet gjort bekendt med [Klager]s navneændring – rettede navnet til ”[Klager]” i artiklens brødtekst og indsatte følgende opdatering øverst ved artiklens brødtekst fremhævet med kursiv:

”[Klager]s navn er rettet i artiklen, så hans tidligere mellemnavn [Mellemlavn] ikke længere fremgår. ”

Pressenævnet finder, at offentliggørelsen af [Klager]s tidligere navn [Klagers tidligere navn] i artiklen ikke kan anses for en tilsidesættelse af god presseskik. Nævnet har lagt vægt på, at [Klager] på tidspunktet for den i artiklen omtalte tidligere straffedom havde navnet [Klagers tidligere navn], og at angivelsen af det tidligere navn har en relevant sammenhæng med omtalen i artiklen, som i den konkrete sammenhæng ligger inden for rammerne af redaktørens redigeringsret. Nævnet bemærker, at FinansWatch efterfølgende har rettet [Klager]s navn i artiklen.

Overskriftens dækning

[Klager] har klaget over, at artiklens overskrift er ukorrekt og misvisende.

I den forbindelse har [Klager] henvist til, at det er ukorrekt, at han som ”svindeldømt forretningsmand” skulle have ”styret” det omtalte selskab i en stråmandskonstruktion.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at præsentation af redaktionelt indhold i tekst, lyd eller billede skal i form og indhold have dækning i den pågældende artikel eller udsendelse, jf. punkt A. 6.

Pressenævnet bemærker, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe det samlede indtryk giver et retvisende billede.

Pressenævnet finder, at formuleringen ”firma styret af svindeldømt forretningsmand” fremstår som FinansWatchs sammenfattende vurdering på baggrund af oplysninger fra retsdokumenter, hvoraf det fremgår, at [Klager] ifølge kurator i konkursboet og Retten i Helsingør udgjorde den reelle ledelse i selskabet [Selskabet], og at der ifølge kurator var tale om en stråmandskonstruktion. Nævnet finder endvidere, at formuleringen i det konkrete tilfælde ikke overskrider rammerne for redigering, og at formuleringen ikke kan anses for at efterlade læserne med et ukorrekt indtryk af sagen, som der i artiklens brødtekst er redegjort nærmere for. Nævnet udtaler ikke kritik.

Forelæggelse

[Klager] har klaget over, at han ikke har haft mulighed for at udtale sig om anklagerne i artiklen.

I den forbindelse har [Klager] henvist til, at han konsekvent og gennemgående ved hver henvendelse har gjort gældende, at han ønskede at udtale sig til citat under den helt rimelige forudsætning, at der blev bragt en historie rensset for faktuelle fejl, og at der fremlagdes dokumentation for påstandene, så han havde mulighed for at kommentere på et rimeligt og oplyst grundlag, og at han modtog en tilrettet forelæggelse.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesferringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende, jf. punkt A. 3.

Pressenævnet finder, at omtalen af [Klager]s rolle i forbindelse med selskabet [Selskabet]s konkurs og hans tidligere straffedom for økonomisk kriminalitet kan være skadelig, krænkende eller virke agtelsesferringende for [Klager]. Oplysningerne skulle derfor forelægges [Klager] forud for offentliggørelsen.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at FinansWatch den 2. maj 2024 første gang rettede telefonisk henvendelse til [Klager]. Nævnet lægger endvidere til grund, at [Klager] herefter indtil den 28. august 2024 var i kontakt med FinansWatch via mail, hvor han blev præsenteret for artiklens emne og den overordnede kritik mod ham. Nævnet lægger herudover til grund, at [Klager] svarede delvist eller afviste at svare på FinansWatchs henvendelser med henvisning til, at han ikke havde fået tilsendt FinansWatchs dokumentation og dermed afviste at udtale sig til citat.

FinansWatch bragte herefter den 29. august 2024 artiklen ”*Pantebrevshandler lånte millioner til firma styret af svindeldømt forretningsmand*” på finanswatch.dk.

Pressenævnet finder, at FinansWatch i tilstrækkeligt omfang og i rimelig tid gjorde [Klager] bekendt med kritikpunkterne i artiklen, og at [Klager] fik fornøden mulighed for at kommentere artiklens indhold. Nævnet har også lagt vægt på, at [Klager]s synspunkter er gengivet i artiklen, herunder at han i det hele erklærer sig uenig i fremstillingen af sagen, hvorefter hans ægtefælle har været indsat som

stråmandsdirektør for ham, og at hans rettighedsfrakendelse er ophævet, ligesom FinansWatch korrekt har gengivet, at [Klager] ikke har ønsket at udtale sig. Nævnet bemærker i den forbindelse generelt, at det som udgangspunkt ikke er i strid med god presseskik, at en journalist forud for et interview undlader at fremsende sin dokumentation til den person, der skal interviewes, så længe interviewpersonen har mulighed for at få et overblik over, hvad spørgsmålene angår, og i hvilken sammenhæng udtalelserne skal anvendes.

Nævnet finder herefter ikke grundlag for at udtale kritik af FinansWatches forelæggelse.

Omtale af tidligere straffedom

[Klager] har klaget over, at FinansWatch har omtalt en tidligere straffedom, der vedrører forhold tilbage i 2009-2011 og er pådømt i 2017, og som er uvedkommende for de påståede udokumenterede forhold i artiklen.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at en sigtet, tiltalt eller domfældt person skal forskånes for at få fremdraget pågældendes tidligere straffedom, hvis den er uden betydning for de forhold, vedkommende nu er sigtet, tiltalt eller dømt for. I anden sammenhæng bør de mod en person tidligere rejste straffesager som regel ikke omtales, jf. punkt C. 8.

Pressenævnet finder generelt, at omtale af straffesager har offentlig interesse. For så vidt angår mediernes omtale af ældre straffedomme, finder Pressenævnet det afgørende for bedømmelsen af omtalen, om den tidligere straffedom har en tilstrækkelig relevant sammenhæng med det emne eller den sag, som omtalen i mediet angår, ligesom blandt andet kriminalitetens alvor og karakter bør indgå.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at [Klager] i 2017 ved ankedom afsagt af Østre Landsret blev idømt en ubetinget fængselsstraf på tre og et halvt år for underslæb, bedrageri og skyldnersvig samt frakendt retten til at drive virksomhed i selskabsform i en periode.

Pressenævnet finder, at omtalen af [Klager]s tidligere dom for økonomisk kriminalitet har en sådan relevant sammenhæng med artiklens omtale af [Klager]s aktuelle erhvervsaktiviteter, herunder at [Finansieringsselskabet] har ydet lån til selskabet [Selskabet], som [Klager] har kautioneret personligt for, og at [Klager]s ægtefælle ifølge en kendelse fra Retten i Helsingør afsagt i april 2024 skulle have overladt den reelle ledelse af dette selskab til [Klager], selv om han var frakendt retten til at drive virksomhed i selskabsform.

På denne baggrund finder Pressenævnet ikke grundlag for at kritisere FinansWatch for at omtale [Klager]s tidligere dom i artiklen. Nævnet udtaler ikke kritik.

Artiklen "Pantebrevsselskab udbetalte firmalån til stråmandsdirektørs privatkonto"

Korrekt information

[Klager] har klaget over, at artiklen indeholder en række ukorrekte oplysninger.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at det er mediernes opgave at bringe korrekt og hurtig information. Så langt det er muligt, skal det kontrolleres, om de oplysninger, der gives eller gengives, er korrekte. Det skal gøres klart, hvad der er faktiske oplysninger, og hvad der er kommentarer eller vurderinger, jf. punkt A. 1 og A. 5.

Pressenævnet bemærker, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe det samlede indtryk giver et retvisende billede.

- Ulovligt kapitalejerlån og konto

[Klager] har klaget over, at det er ukorrekt og misvisende, at der blev udbetalt penge til en forkert konto, og at dette udgør et ulovligt kapitalejerlån.

[Klager] har endvidere klaget over, at det er ukorrekt, at [Selskabet] frem til Erhvervsstyrelsens indgriben ikke havde egen bankkonto.

Af artiklens underrubrik fremgår følgende:

”Ifølge direktøren er låneprovenu gået til finansiering af selskabets drift, hvilket dog er blevet afvist af retten. ”Ulovlige kapitalejerlån” mener kurator.”

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”Pantebrevshandleren [Finansieringsselskabet] udbetalte pengene til den forkerte konto, da selskabet i 2021 lånte et millionbeløb til tagdækningsvirksomheden [Selskabet], der efterfølgende er gået konkurs.

Det kan EjendomsWatch og FinansWatch nu fortælle i serien ”Bankens hemmelige niche”.

Da [Finansieringsselskabet] udbetalte lånet, gik pengene således ikke ind på [Selskabet]s erhvervskonto. I stedet blev pengene udbetalt til en personlig konto tilhørende selskabets direktør og ejer, [Ægtefællen]. Det fremgår af en redegørelse fra kurator i [Selskabet], der gik konkurs i sensommeren 2022.

”Låneprovenuene fra de af selskabet optagne lån blev udbetalt direkte til [Ægtefællen]s private bankkonto,” skriver kurator [Kurator] fra [Advokatfirmaet], også kendt som [Advokatfirmaet].

[...]

[Finansieringsselskabet]s udbetaling til [Ægtefællen] er åbenlyst problematisk, vurderer [Professor B], der er professor i selskabs- og kapitalmarkedsret på Københavns Universitet.

”Efter kurators oplysninger tyder det på, at noget er helt galt i den konkrete sag. For hvis man indgår en låneaftale med et selskab, så er det selvfølgelig selskabets konto, man skal sætte pengene ind på,” siger [Professor B], der vurderer, at udbetalingen derfor kan være ulovlig.

[...]

[Selskabet] købte i april 2021 en ejendom i Nordsjælland til 4,1 mio. kr., og i de efterfølgende måneder optog selskabet pantebrevslån for i alt knap 7 mio. kr. hos [Finansieringsselskabet], hvoraf en del altså blev udbetalt direkte til [Ægtefællen].

”Pengene er brugt til renovering af [Selskabet]s ejendom, som jeg har besøgt flere gange i forbindelse med renoveringen,” skriver pantebrevsselskabets adm. direktør, [Direktøren], i et mailsvar.

[...]

[Selskabet] blev sendt til tvangsopløsning i december 2021, da Erhvervsstyrelsen ikke kunne finde dokumentation for, at selskabskapitalen havde været til stede på stiftelsestidspunktet. [Ægtefællen] oplyser, at hun forsøger at få tvangsopløsningen omgjort i en sag mod Erhvervsstyrelsen, der angiveligt stadig verserer.

I august 2022 gik [Selskabet] konkurs med gæld for over 12 mio. kr.

Konkursboet kunne i den forbindelse konstatere, at [Selskabet] helt frem til Erhvervsstyrelsens indgriben ikke havde haft egen bankkonto. I stedet havde tækkerfirmaet brugt en konto tilknyttet et andet selskab, hvor [Klager] ifølge kurator har ageret ”partner”, fremgår det af kurators redegørelse fra december 2022.

Kurator har desuden konstateret, at låneprovenu fra pantebreve, der blev udstedt i [Selskabet]s ejendom, slet ikke er udbetalt til selskabet, idet selskabet altså slet ikke havde en bankkonto.

I stedet har [Finansieringsselskabet] udbetalt låneprovenu for samlet 2,75 mio. kr. til en konto tilhørende selskabets registrerede direktør og ejer, [Ægtefællen]. Ifølge kurator udgør dette ”ulovlige kapitalejerlån”, der skal tilbagebetales til selskabet.

”[Selskabet] stod anført som debitor i henhold til de nævnte låneaftaler, ligesom der ved de optagne lån blev stillet sikkerhed i [Selskabet]s faste ejendom. Konkursboet har som følge heraf rettet et krav mod [Ægtefællen],” skriver kurator i sin redegørelse fra december 2022.

[Ægtefællen] afviser overfor redaktionen, at der skulle være tale om ulovlige kapitalejerlån, men hun ønsker ikke at udtale sig til artiklen på nuværende tidspunkt.

[...]

[Klager] og [Ægtefællen] erklærer sig i det hele uenige i fremstillingen af sagen, men de ønsker ikke at udtale sig til artiklen på nuværende tidspunkt. ”

Pressenævnet finder, at oplysningerne om, at udbetalingen af låneprovenuene udgør ulovlige kapitalejerlån, at udbetalingen skete til den forkerte konto, og at [Selskabet] ikke havde en bankkonto, har dækning i de faktiske forhold og kurators vurdering, som der redegøres for i artiklen. Nævnet har lagt vægt på, at det korrekt er gengivet i artiklen, at det fremgår af kurators redegørelse, at låneprovenuene blev udbetalt direkte til [Klager]s ægtefælles private bankkonto, idet [Selskabet] ikke havde en bankkonto, og at [Klager]s ægtefælle afviser, at der skulle være tale om ulovlige kapitalejerlån. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at FinansWatch har gengivet [Finansieringsselskabet]s direktør [Direktøren]s udtalelse om, at pengene blev brugt til renovering af [Selskabet]s ejendom, som hun har besøgt flere gange i forbindelse med renoveringen, og at FinansWatch har gengivet, at [Klager] og hans ægtefælle i det hele erklærer sig uenige i fremstillingen af sagen, og at de afviser at udtale sig. Nævnet udtaler ikke kritik.

- ”Styret”

[Klager] har klaget over, at det er ukorrekt, at han skulle have ”styret” [Selskabet], som var låntager.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

Som tidligere beskrevet i EjendomsWatch var [Ægtefællen] desuden ikke den reelle direktør i tækkevirksomheden, idet hun i perioden 2019 til 2021 ifølge både kurator og Retten i Helsingør blot har ageret stråmand for sin ægtefælle, den svindeldømte forretningsmand og tidligere ejendomsinvestor [Klager].

[...]

Efter at have afsonet sin fængselsstraf genoptog [Klager] dog, som nævnt, iværksætteriet, men denne gang i konens navn. Hans hustru [Ægtefællen] blev således formelt indsat som direktør i tækkerfirmaet [Selskabet] i december 2019.

Men der var tale om stråmandskonstruktion, konkluderede Retten i Helsingør i april i år, da den idømte hende tre års konkurskarantæne for blandt andet at have overladt driften af selskabet til [Klager]; en afgørelse, som [Ægtefællen] har kæret.

[...]

[Klager] og [Ægtefællen] erklærer sig i det hele uenige i fremstillingen af sagen, men de ønsker ikke at udtale sig til artiklen på nuværende tidspunkt. ”

Pressenævnet finder, at oplysningerne om [Klager]s rolle i selskabet [Selskabet] som låntager, herunder at han skulle have ”styret” selskabet, har dækning i de faktiske forhold og kurators vurdering, som der redegøres for i artiklen. Nævnet har lagt vægt på, at det korrekt er gengivet i artiklen, at det fremgår af en kendelse fra Retten i Helsingør afsagt i april 2024, at [Klager]s ægtefælle havde overladt driften af selskabet til [Klager], og at der ifølge kurator var tale om en stråmandskonstruktion. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af artiklen, at afgørelsen er blevet kæret til landsretten, og at FinansWatch har gengivet, at [Klager] og hans ægtefælle i det hele erklærer sig uenige i fremstillingen af sagen, og at de afviser at udtale sig. Nævnet udtaler ikke kritik.

- *Gæld på 12 mio. kr.*

[Klager] har klaget over, at det er misvisende og ukorrekt, at [Selskabet] er gået konkurs med en gæld på 12 mio. kr.

I den forbindelse har [Klager] henvist til, at kurator kun har opgjort gælden, men ikke modregnet indtægterne fra salget af ejendommen, eller aktiverne i konkursboet, ligesom lejeindtægter mv. ikke er medtaget.

Af artiklen fremgår blandt andet følgende:

”[...]

[Selskabet] blev sendt til tvangsopløsning i december 2021, da Erhvervsstyrelsen ikke kunne finde dokumentation for, at selskabskapitalen havde været til stede på stiftelsestidspunktet. [Ægtefællen] oplyser,

at hun forsøger at få tvangsopløsningen omgjort i en sag mod Erhvervsstyrelsen, der angiveligt stadig verserer.

I august 2022 gik [Selskabet] konkurs med gæld for over 12 mio. kr.

[...]

”[Selskabet] stod anført som debitor i henhold til de nævnte låneaftaler, ligesom der ved de optagne lån blev stillet sikkerhed i [Selskabet]s faste ejendom. Konkursboet har som følge heraf rettet et krav mod [Ægtefællen],” skriver kurator i sin redegørelse fra december 2022.

[Ægtefællen] afviser overfor redaktionen, at der skulle være tale om ulovlige kapitalejrlån, men hun ønsker ikke at udtale sig til artiklen på nuværende tidspunkt.

[...]

Konkursboet indgav i november 2022 en konkursbegæring mod [Ægtefællen] personligt på baggrund af krav om tilbagebetaling af i alt 3,9 mio. kr.

Kravet var – foruden tilbagebetaling af lånene fra [Finansieringsselskabet] – også opgjort af en række fakturerede betalinger, som ligeledes var tilgået [Ægtefællen], selvom de ifølge kurator burde være blevet indbetalt til [Selskabet], fremgår det af konkursbegæringen mod [Ægtefællen], som redaktionen har fået aktindsigt i.

[Ægtefællen] argumenterede over for retten for, at pengene var gået til at finansiere selskabets drift, herunder til renovering af selskabets ejendom, og at der derfor ikke var noget udestående. Det blev dog afvist af skifteretten, der derfor erklærede hende personlig konkurs.

”Da [Ægtefællen] ikke var i stand til at fremlægge fakturaer eller lignende, som dokumenterede, hvilke beløb der var anvendt til istandsættelsen, fandt skifteretten ikke, at [Ægtefællen] havde løftet bevisbyrden for, at konkursfordringen var indfriet,” fremgår det af kendelsen fra Retten i Helsingør fra februar 2023, hvor [Ægtefællen] blev taget under personlig konkursbehandling.

[Ægtefællen] kærede efterfølgende skifterettens afgørelse til Østre Landsret, der stadfæstede konkursdekretet i marts 2023. Redaktionen har korresponderet over mail med [Ægtefællen], der fastholder, at pengene er blevet brugt på selskabets drift, men hun ønsker ikke at udtale sig.

[...]

Pressenævnet finder, at oplysningen om, at [Selskabet] i august 2022 gik konkurs med gæld for over 12 mio. kr., har dækning i de faktiske forhold og kurators vurdering, som der redegøres for i artiklen. Nævnet har lagt vægt på, at det korrekt er gengivet i artiklen, at [Selskabet] i december 2021 blev sendt til tvangsopløsning, da Erhvervsstyrelsen ikke kunne finde dokumentation for, at selskabskapitalen havde været til stede på stiftelsestidspunktet, at [Klager]s ægtefælle forsøger at få tvangsopløsningen omgjort i en sag mod Erhvervsstyrelsen, der angiveligt stadig verserer, og at [Selskabet] i august 2022 gik konkurs med gæld for over 12 mio. kr. Det er herefter nævnets opfattelse, at angivelsen af gælden i artiklen ikke kan anses for at efterlade læserne med et ukorrekt indtryk af, at det angivne beløb er blevet modregnet eventuelle indtægter fra salget af ejendommen, aktiver i konkursboet, lejeindtægter mv. Nævnet udtaler ikke kritik.

Overskriftens dækning

[Klager] har klaget over, at artiklens overskrift er ukorrekt og misvisende.

I den forbindelse har [Klager] henvist til, at det er ukorrekt, at han var ”stråmandsdirektør”.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at præsentation af redaktionelt indhold i tekst, lyd eller billede skal i form og indhold have dækning i den pågældende artikel eller udsendelse, jf. punkt A. 6.

Pressenævnet bemærker, at redaktøren i overensstemmelse med det almindelige princip om redaktørens ret til at redigere mediet som udgangspunkt er berettiget til at beslutte, hvad man vil bringe i mediet. Det vil sige, at det ligger inden for grænserne af redaktørens redigeringsret at undlade at omtale forhold, der for en af parterne eller andre forekommer centrale, ligesom det er op til redaktøren at vælge og fravælge materiale og kilder, så længe det samlede indtryk giver et retvisende billede.

Pressenævnet finder, at formuleringen ”pantebrevsselskab udbetalte firmalån til stråmandsdirektørs privatkonto”, som henviser til, at låneprovenuene fra de af [Selskabet] optagne lån hos [Finansieringsselskabet] blev udbetalt direkte til [Klager]s ægtefælles private bankkonto, fremstår som FinansWatchs sammenfattende vurdering på baggrund af oplysninger fra kurators redegørelse. Nævnet finder endvidere, at formuleringen i det konkrete tilfælde ikke overskrider rammerne for redigering, og at formuleringen ikke kan anses for at efterlade læserne med et ukorrekt indtryk af sagen, der i artiklens brødtekst er redegjort nærmere for. Nævnet udtaler ikke kritik.

Forelæggelse

[Klager] har klaget over, at han ikke har haft mulighed for at udtale sig om anklagerne i artiklen.

I den forbindelse har [Klager] henvist til, at han konsekvent og gennemgående ved hver henvendelse har gjort gældende, at han ønskede at udtale sig til citat under den helt rimelige forudsætning, at der blev bragt en historie rensset for faktuelle fejl, og at der fremlagdes dokumentation for påstandene.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at oplysninger, som kan være skadelige, krænkende eller virke agtelsesforringende for nogen, skal efterprøves i særlig grad, inden de bringes, først og fremmest ved forelæggelse for den pågældende, jf. punkt A. 3.

Pressenævnet finder, at omtalen af [Klager]s rolle i forbindelse med selskabet [Selskabet]s konkurs og hans tidligere straffedom for økonomisk kriminalitet kan være skadelig, krænkende eller virke agtelsesforringende for [Klager]. Oplysningerne skulle derfor forelægges [Klager] forud for offentliggørelsen.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at FinansWatch den 2. maj 2024 første gang rettede telefonisk henvendelse til [Klager]. Nævnet lægger endvidere til grund, at [Klager] herefter til den 28. august 2024 var i kontakt med FinansWatch via mail, hvor han blev præsenteret for artiklens emne og den overordnede kritik mod ham. Nævnet lægger herudover til grund, at [Klager] svarede delvist eller afviste at svare på FinansWatchs henvendelser med henvisning til, at han ikke havde fået tilsendt FinansWatchs dokumentation og dermed afviste at udtale sig til citat.

FinansWatch bragte herefter den 30. august 2024 artiklen ”*Pantebrevsselskab udbetalte firmalån til stråmandsdirektørs privatkonto*” på finanswatch.dk.

Pressenævnet finder, at FinansWatch i tilstrækkeligt omfang og i rimelig tid gjorde [Klager] bekendt med kritikpunkterne i artiklen, og at [Klager] fik fornøden mulighed for at kommentere artiklens indhold. Nævnet har også lagt vægt på, at [Klager]s synspunkter er gengivet i artiklen, herunder at han i det hele erklærer sig uenig i fremstillingen af sagen, ligesom FinansWatch korrekt har gengivet, at [Klager] ikke har ønsket at udtale sig. Nævnet bemærker i den forbindelse generelt, at det som udgangspunkt ikke er i strid med god presseskik, at en journalist forud for et interview undlader at fremsende sin dokumentation til den person, der skal interviewes, så længe interviewpersonen har mulighed for at få et overblik over, hvad spørgsmålene angår, og i hvilken sammenhæng udtalelserne skal anvendes.

Nævnet finder herefter ikke grundlag for at udtale kritik af FinansWatchs forelæggelse.

Omtale af tidligere straffedom

[Klager] har klaget over, at FinansWatch har omtalt en tidligere straffedom, der vedrører forhold tilbage i 2009-2011 og er pådømt i 2017, og som er uvedkommende for de påståede udokumenterede forhold i artiklen.

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at en sigtet, tiltalt eller domfældt person skal forskånes for at få fremdraget pågældendes tidligere straffedom, hvis den er uden betydning for de forhold, vedkommende nu er sigtet, tiltalt eller dømt for. I anden sammenhæng bør de mod en person tidligere rejste straffesager som regel ikke omtales, jf. punkt C. 8.

Pressenævnet finder generelt, at omtale af straffesager har offentlig interesse. For så vidt angår mediernes omtale af ældre straffedomme, finder Pressenævnet det afgørende for bedømmelsen af omtalen, om den tidligere straffedom har en tilstrækkelig relevant sammenhæng med det emne eller den sag, som omtalen i mediet angår, ligesom blandt andet kriminalitetens alvor og karakter bør indgå.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at [Klager] i 2017 ved ankedom afsagt af Østre Landsret blev idømt en ubetinget fængselsstraf på tre og et halvt år for underslæb, bedrageri og skyldnersvig samt frakendt retten til at drive virksomhed i selskabsform i en periode.

Pressenævnet finder, at omtalen af [Klager]s tidligere dom for økonomisk kriminalitet har en sådan relevant sammenhæng med artiklens omtale af [Klager]s aktuelle erhvervsaktiviteter, herunder at [Finansieringsselskabet] har ydet lån til selskabet [Selskabet], som ikke gik ind på selskabets erhvervskonto, men en personlig konto tilhørende selskabets direktør og ejer, som er [Klager]s ægtefælle, og at [Klager]s ægtefælle ifølge en kendelse fra Retten i Helsingør afsagt i april 2024 skulle have overladt den reelle ledelse af dette selskab til [Klager], selv om han var frakendt retten til at drive virksomhed i selskabsform.

På denne baggrund finder Pressenævnet ikke grundlag for at kritisere FinansWatch for at omtale [Klager]s tidligere dom i artiklen. Nævnet udtaler ikke kritik.

Sletning – punkt D. 1.

[Klager] har klaget over, at FinansWatch har afvist hans anmodning om at slette artiklerne ”Pantebrevshandler lånte millioner til firma styret af svindeldømt forretningsmand” og ”Pantebrevsselskab udbetalte firmalån til stråmandsdirektørs privatkonto”.

Generelt om punkt D. 1

Det følger af retningslinjer for god presseskik, at meddelelser offentliggjort i digitale medier ofte vil være tilgængelige efter, at de er publiceret. Efter anmodning skal mediet tage stilling til, om det er muligt og rimeligt at hindre tilgængeligheden af tidligere offentliggjorte, følsomme eller private oplysninger, uanset at disse tidligere er offentliggjort i overensstemmelse med god presseskik, jf. punkt D. 1.

Medier kan afindeksere, dvs. ændre instruksen til søgemaskiner, så søgemaskiner ophører med at henvise til artiklen, anonymisere, dvs. ændre i artikelteksten så eksempelvis et personnavn anonymiseres, eller helt afpublicere en artikel, dvs. fjerne artiklen fra hjemmesiden.

Det er nævnets opfattelse, at anvendelse af punkt D. 1 i retningslinjerne for god presseskik og muligheden for at meddele et medie kritik for ikke at imødekomme en anmodning om afindeksering, anonymisering eller afpublicering som udgangspunkt kun bør anvendes, når der er tale om oplysninger, som er særligt belastende for den person, der er omtalt.

Den konkrete sag

Artiklerne indeholder kritisk omtale af [Klager]s erhvervsaktiviteter, herunder hans rolle i forbindelse med en række selskabers konkurser og hans økonomiske dispositioner i den forbindelse samt en straffedom mod ham for økonomisk kriminalitet.

På baggrund af sagens oplysninger lægger Pressenævnet til grund, at [Klager] i 2017 ved ankedom afsagt af Østre Landsret blev idømt en ubetinget fængselsstraf på tre og et halvt år for underslæb, bedrageri og skyldnersvig samt frakendt retten til at drive virksomhed i selskabsform i en periode.

Det er Pressenævnets opfattelse, at artiklerne fra 2024 på finanswatch.dk med omtale af [Klager]s straffedom i sammenhæng med hans erhvervsaktiviteter indeholder personoplysninger af følsom karakter, der som udgangspunkt må betragtes som værende særligt belastende for [Klager].

Pressenævnet finder imidlertid, at det ikke kan anses for at være en overtrædelse af god presseskik, at FinansWatch har afvist anmodningen om at hindre tilgængeligheden af artiklerne. Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på sagens karakter og alvor sammenholdt med den tid, der er gået. Nævnet har også lagt vægt på, at den samlede omtale, herunder omtalen af [Klager]s tidligere straffedom for økonomisk kriminalitet, angår forhold i relation til [Klager]s erhvervsmæssige virke, at han har indtaget en fremtrædende rolle som direktør for en række selskaber, og at omtalen i artiklerne fortsat kan anses at have offentlig interesse.

Pressenævnet finder derfor ikke anledning til at kritisere FinansWatch for ikke at have imødekommet [Klager]s anmodning om sletning af artiklerne.

Afgjort den 20. maj 2025